

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஞானாநுஜாய நம:

श्रीमत्कृष्णसमाहाय नमो यामुनसूनवे ।

यत्कटाक्षैकलक्ष्याणां सुलभः श्रीधरस्सदा ॥

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை:— நம் துர்ஸனத்துக்கு ப்ரத்யாநம் ரஹஸ்யத்ரயமென்றும், ஸ்லோகத்வயமென்றும், சதுஸ்ஸ்லோகீ என்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்து போருவர்கள். இதில் திருமந்த்ரத்தாலே ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே, அந்தப் புருஷார்த்தத்துக்கு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் யாமுநமுதயே நம:

ஸ்ரீமதே ஞானாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானத்தின் விவரணம்

(ஸுதர்ஸனர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி)

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸுதயே !

யத்கடாஸைஷக லக்ஷ்யானாம் ஸுலப: ஸ்ரீத்யரஸ்ஸத்யா||

அவதாரிகா விவரணம்:

நம்முடைய துர்ஸனத்திற்கு முக்யமான ப்ரமாணங்கள் மூன்று ரஹஸ்யங்கள் என்றும், இரண்டு ஸ்லோகங்கள் என்றும், நாலு ஸ்லோகங்கள் என்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் என்பவை மூன்று ரஹஸ்யங்கள், ஸ்ரீவராஹப்பெருமான் சேதனர்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்காக பூமிப்பிராட்டிக்கு அருளிச்செய்த 'ஸ்திதே மநஸி' என்று தொடங்கும் இரண்டு ஸ்லோகங்கள் ஸ்லோகத்வயம் எனப்படும். ஆளவந்தார் பிராட்டியின் பெருமையை 'காந்தஸ்தே' என்று தொடங்கி நாலு ஸ்லோகங்களால் அருளிச்செய்தது சது:ஸ்லோகீ எனப்படும். இதில் திருவஷ்டாஷரம் எனப்படும் எட்டெழுத்துக்கொண்ட திருமந்த்ரத்தாலே ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்க பயனும் சொல்லப்

உபாயசிந்தை பண்ணுகிறது சது:ஸ்லோகியாலும், ஸ்லோகத்வயத்தாலும். இவ்விடத்தில் சது:ஸ்லோகியால் செய்கிறது என்னென்றால்; நம்பெருமானுக்கு தேவதாத்ரங்களைக்காட்டிலும் வாசி மோக்ஷப்ரதத்வம், ஐக்யக் காரணத்வம் என்கிற இவை; இவைதான் எத்தாலே வந்ததென்றால்; ஸ்ரிய:பதித்வ நாராயணத்வங்களாலே வந்த பரத்வாதிசூனங்களாலே என்கை. வேத்யார்த்தமாயிருந்துள்ள அர்த்தபஞ்சகத்துக்கு விவரணமான ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற்கு.....* பர்யாலோசனம் பண்ணியிருந்துள்ள ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரீகரித்து, ஸ்ரிய:பதித்வநிபுந்தநமான ஸௌலப்யாதி, சூனங்களை அநுபூவிக்கிறார் சது:ஸ்லோகியாலே. இதில் முதல் ஸ்லோகத்தால் பிராட்டியினுடைய நாராயண ஸம்பந்தநிபுந்தநமான பரத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறது. இரண்டாம் ஸ்லோகத்தாலே அந்தப் பரத்வத்தை அநுபூவித்துக் கொண்டு பிராட்டியுடைய புருஷகாரத்வம் சொல்லப்படுகிறது. மூன்றாம் ஸ்லோகத்தாலே இப்படிக்கொத்த ஸௌலப்யாதி, சூனங்களையுடைய

படுகையாலே, அந்த பலனைப் பெறுவதற்கு உபாயத்தை விளக்குவது சது:ஸ்லோகியும், இரண்டு ஸ்லோகங்களடங்கிய வராஹசரம்ஸ்லோகமும். இங்கு சது:ஸ்லோகியால் செய்யப்படுவது என்னவென்றால்; நம்பெருமானுக்கு மற்ற தேவதைகளைக் காட்டிலும் சிறப்பு 1) மோக்ஷத்தை அளிப்பவனாயிருக்கை, 2) உலகிற்கு காரணமாயிருக்கை என்கிற இவை. பெருமானுக்கு உள்ள இச்சிறப்புக்கள் எதனாலே வந்ததென்றால் திருமகள்கள்வனாயிருக்கை, நாராயணனாயிருக்கை ஆகியவற்றால் உண்டான பரத்வம், ஸௌலப்யம் முதலான சூனங்களாலே என்றபடி. வேத்யம் முதலான ஸாஸ்த்ரங்களில் 1) அடையத்தக்க பரப்ராஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், 2) அடைபவனாகிற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், 3) அடைவதற்கு வழி 4) அடைந்து பெறும் பயன், 5) அடைவதற்குத் தடையான விரோதிகள் என்னும் ஐந்து அர்த்தங்கள் சொல்லப் பட்டுள்ளன. அந்த ஐந்து அர்த்தங்களையும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலான ப்ரமாணங் கள் விவரிக்கின்றன. ஆளவந்தார் அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து, இரண்டு ஸ்தோத்ரங்கள் மூலமாக அருளிச்செய்யமுற்படுகிறார். அவ்விரண்டு ஸ்தோத்ரங்களில், பிராட்டியைக் குறிக்கும் சது:ஸ்லோகியாலே திருவின் நாயகனாயிருப்பதால் எம்பெருமானுக்குண் டான ஸௌலப்யம், ஸௌபரீல்யம் முதலான நீர்மை சூனங்களை அநுபூவிக்கிறார்.

இந்த சது:ஸ்லோகியின் முதல் ஸ்லோகத்தால் நாராயணனுடைய பத்நியாயிருக்கையால் பிராட்டிக்குண்டான மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. இரண்டாம் ஸ்லோகத்தாலே அந்த மேன்மையை அநுபூவித்துக்கொண்டு பிராட்டியினுடைய புருஷகாரமாய் (சேதனை எம்பெருமானோடு சேர்ப்பவளாய்) இருக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது. மூன்றாம் ஸ்லோகத்தாலே இப்படிப்பட்ட நீர்மையையும், மேன்மையையும் உடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு, எம்பெருமான் உலகுக்குக்

*இக்குறியுள்ளவிடத்தில் சில பதங்கள் விட்டுப்போயிருக்கின்றன.

பெரியபிராட்டியாருக்கு ஜகத்காரணத்வத்திலும் அந்தர்பூவமுண்டு என்னுமிடத்தைச் சொல்லி உபாயகீர்த்தனம் பண்ணப்படுகிறது. நாலாம் ஸ்லோகத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன உபாய.....* படுவதாயிருந்துள்ள பூலஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சது:ஸ்லோகீ

கान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्याऽऽसनं वाहनं

वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी ।

ब्रह्मेशादिसुरब्रजस्सदयितस्त्वद्दासदासीगणः

श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ब्रूमः कथं त्वां वयम् ॥

வ்யா:- (காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:) பிராட்டியை நிரூபிக்கும்பேரது

காரணமாகும்போதும் தொடர்பு உண்டு என்றுசொல்லி பிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு பற்றுபவர்க்கு எம்பெருமான் மோசேஷாபாயமாகிருன் என்று சொல்லப் படுகிறது. நாலாவது ஸ்லோகத்தாலே, கீழ்ச் சொன்னபடி எம்பெருமானை உபாயமாகவும் பிராட்டியை புருஷகாரமாகவும் பற்றுகிறவர்கள் அடையும் பலன் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

காந்தஸ்தே புருஷோத்தம: பூணிபதிஸ் ஸய்யா:ஸநம் வாஹநம்

வேதூத்மா விஹகேஸ்வரோ யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ ।

ப்ரஹ்மேஸாதிஸூரவ்ரஜஸ் ஸத்யுதிதஸ் த்வத்தூஸதூஸீக்யண:

ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே பகுவதி ப்ரும: கதம் த்வாம் வயம் ॥

பதவுரை:- பகுவதி - கல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவளே!, புருஷோத்தம: - புருஷோத்தமனான பகுவான், தே - உனக்கு, காந்த: -பிரியானை கணவன், பூணிபதி: -நாகங்களுக்கு அரசனான ஆதிபேஷன், ஸய்யா -படுக்கை, வேதூத்மா -வேதத்தை ஸாரீரமாக உடையவனும், விஹகேஸ்வர: - புள்ளரையனுமான பெரியதிருவடி, ஆஸநம் வாஹநம் - ஆஸனமாகவும், வாஹனமாகவுமிருப்பவன்; ஜகந்மோஹிநீ - உலகத்தை மோஹிக்கச் செய்வதான, மாயா - ப்ரக்ருதி, யவநிகா - (உனக்கு) முகத்திரையாயிருக்கிறது; ஸத்யுதி: - தங்களுடைய மனைவிமாருடன் கூடிய, ப்ரஹ்மேஸாதிஸூரவ்ரஜ: -பிரமன், சிவன் முதலிய தேவஸமூஹம், த்வத்தூஸதூஸீக்யண: - உன்னுடைய தூஸகணமாகவும், தூஸீக்யணமாகவும் இருக்கிறது; தே நாம ச - உன்னுடைய திருநாமமும், ஸ்ரீ: இதி ஏவ - 'ஸ்ரீ:' என்பதேயாயிருக்கிறது; த்வாம் - (இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் பொருந்திய) உன்னை, வயம் - (அறிவிலிகளான) நாங்கள், கதம் ப்ரும: - எப்படிச் சொல்லுவோம்?

வ்யா:- (காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:) பிராட்டியின் தனித்தன்மையைச்

*இக்குறியுள்ளவிடத்தில் சில பதங்கள் விட்டுப்போயிருக்கின்றன.

எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தநிபந்தநநிருபணம் பண்ணவேணும். இவனையும் இவளுடைய ஸம்பந்தத்தாலே என்றும் நிருபிக்கவேண்டும். அதெங்ஙனே என்னில்: “க: ஸ்ரீ: ஸ்ரிய:” என்றும், “ஸ்ரிய: ஸ்ரியம் புக்தஜநைக ஜீவிதம்” என்றும், “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா” என்றும், “என்திருமகள் சேர் மார்வனே என்னும்” என்றும் சொல்லுகையாலே. பிராட்டியை நிருபிக்கும் போதும் “காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:” என்னும்படியாயிதே இருப்பது. “புர்த்தா தே புருஷோத்தம:” என்னுதே, “காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:” என்பானென்? என்றால்: “ராகுவோதீஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா” என்றும், “புகுவந்நாராயணபிமதாநுரூபஸ்வரூபரூபகுணவிபுவைஸ்வர்ய ஸீலாத்யநவதிகாதிஸயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகுணம்” என்றும்,

சொல்லும்போது, எம்பெருமானுடைய பத்தி என்று அவனுடைய தொடர்பைக் கொண்டே விளக்கவேண்டும். எம்பெருமானுடைய தனித்தன்மையைச் சொல்லும் போது பிராட்டியின் நாயகன் (கணவன்) என்று அவளுடைய தொடர்பைக்கொண்டே விளக்கவேண்டும். அதெப்படியெனில் “க: ஸ்ரீ: ஸ்ரிய: (ஸ்தோ.ரத்.12) [திருவுக்கும் திருவாகியவன் யார்?] என்றும், “ஸ்ரிய: ஸ்ரியம் புக்தஜநைகஜீவிதம்” (ஸ்தோ.ரத்.45) [“திருவுக்கும் திருவாகவும் புக்தஜநங்களுக்கு ஒருயிராகவும்] என்றும் ‘திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா’ (பெரிய திரு.7-7-1) என்றும், ‘என் திருமகள்சேர்மார்வனே’ (திருவாய் 7-2-9) என்றும் ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்கையாலே பிராட்டியின் ஸ்வரூபத்தை நிருபிக்கும்போது இவ்விடத்திற் போலே எம்பெருமானையிட்டே நிருபிக்கவேண்டியிருக்கிறது. ‘புர்த்தா தே புருஷோத்தம:’ என்று கூறாமல் ‘காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:’ என்று கூறுவான் என்னென்னில்:

துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணம் ।

ராகுவோதீஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா” (ரா.ஸு.16-5)

[ஒரே விதமான குணங்கள், வயது, நடத்தை இவைகளை உடையவளும், ஸமானமான குலத்தையும், லக்ஷணங்களையும் உடையவளுமான வைதேஹிக்கு ராகுவனே தகுந்தவர். கறுத்த கண்களை உடைய இவளும் அவருக்கே தகுந்தவள்.] என்றும்,

“புகுவந்நாராயணபிமதாநுரூபஸ்வரூபரூபகுணவிபுவைஸ்வர்ய ஸீலாத்ய நவதிகாதிஸயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணாகுணம் பத்மவநாலயாம் புகுவதீம் ஸ்ரியம் தேஹீம் நித்யாநபாயிதீம் நிரவத்யாம் தேவதேவத்யுல்யமஹிஷீம் அகில ஜகந்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் அஸரண்யஸரண்யாம் அநந்யஸரண: ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே” (ஸரணாகுதி கத்யம்-1)

[புகுவானான நாராயணனுக்கு இஷ்டமாகவும், தகுந்ததாகவுமுள்ள ஸ்வரூபம், ரூபம், (ரூப) குணம், விபூதி, ஐஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லையற்ற மேன்மையை யுடையவையும், கணக்கற்றவையுமான கல்யாணகுணாகுணங்கள், இவற்றை உடையவளும், பத்மவனத்தை இருப்பிடமாக உடையவளும், பூஜிக்கத்தக்கவளும்,

“ஸ்ரீவல்லப” என்றும், “பேராகேர்போத்கூராதகேளீ சுளகித புகுவத்வவஸ்வ ருப்யாநுபூவா” என்றும், “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ” என்றும், “பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு” என்றும் ப்ரயோக்யம் பண்ணுகிறார்கள்.

“ஹரி:” என்னுதல், “விஷ்ணு:” என்னுதல், செய்யாதே “புருஷோத்தம:” என்பாடுனன்? என்றால்: “தூவாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரம்சாக்ஷர ஏவ ச க்ஷரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தேராக்ஷர உச்சயதோ உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:

எப்போதும் (எம்பெருமானை விட்டு) அகலவில்லாதவனும், தேவாஷமற்ற வனும், தேவதேவனான எம்பெருமானுடைய திவ்யமஹிஷியும், எல்லாவுல கிற்கும் தாயாயிருப்பவனும், (விசேஷமாக) எனக்குத் தாயாயிருப்பவனும், கத்தியற்றவர்களுக்கு கத்தியாயிருப்பவனுமான ஸ்ரீதேவியை, (வேறொரு) கத்தியற்ற அடியேன் ஸரணமடைகிறேன்.] என்றும், “ஸ்ரீவல்லப” (ஸரணகூதி க்யத்யம்-6) [பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாயிருப்பவனே] என்றும் “

யத்ய்ப்ரபுங்கா: ப்ரமாணம் ஸ்திரசரரசநாதாரதம்யே முராரே:

வேதூந்தாஸ் தத்த்வசிந்தாம் முரபிதூரஸி யத்பாத்சிஹ்நைஸ் தரந்தி |

பேராகேர்போத்கூராதகேளீ சுளகித புகுவத்வவஸ்வ ருப்யாநுபூவா

ஸா ந: ஸ்ரீராஸ்த்ருணீதாமம்ருத லஹரிதீவங்கூநீயைர பாங்கைய: ||

(ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம் 4)

[முராரியின் ஸ்தூவர ஜங்குமாத்மகமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் உயர்வுதாழ்வு களுக்கு எவனுடைய புருவநெரிப்பு காரணமாயிருக்கிறதோ, முராரியின் திருமார்பில் எவனுடைய திருவடியடையாளங்களைக் கண்டு வேதூந்தங்கள் பரதத்த்வவிசாரணையை முடிக்கின்றனவோ, புகுவானுடைய விஸ்வரூபாநு புவத்தையும், தன்னுடைய பேராகாரம்பூமாகிற வினையாட்டாலே கையள வாக ஆக்குபவளான அந்த ஸ்ரீதேவி, அம்ருதக்கடலலைகளை வென்ற கடாக்ஷங்களாலே என்னைக் குளிப்பாட்டுவாளாக.] என்றும், ‘உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ’ (திருவாய் 10-10-6) என்றும், ‘பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு’ (திருநெடு 18) என்றும் ரிஷிகளும், ஆசார்யர்களும், ஆழ்வார்களும் வழங்குகிறார்களன்றோ.

ஹரி: என்றோ, விஷ்ணு: என்றோ அருளிச்செய்யாமல், புருஷோத்தம: என்று அருளுவதற்குக் காரணம் என்னவெனில்;

தூவாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரம்சாக்ஷர ஏவ ச |

க்ஷரஸ் ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தேராக்ஷர உச்சயதோ

பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:। யோ லோகத்ரயமாவிஸ்ய பிபூர்த்யவ்யய ஈஸ்வர: ॥
யஸ்மாத் கூரம்” இத்யாதி: “அசித்தானது, ஸ்வரூபாந்யதாபூவயுக்தமாயிருக்
கும்; சித்தானது ஸ்வபூவாந்யதாபூவயுக்தமாயிருக்கும்; ஆக, உபயாந்யதா
பூவ ரஹிதன் ஈஸ்வரன் என்று கொண்டு, தனக்கு விபூதிபூதமான
சேதநாசேதந விலகுகுணனென்றிட்டு “புருஷோத்தம:” என்கிறதன்றோ”
என்கிறார்.

(புனிபதிஸ்ஸய்யா) ஒரு ராஜாவுக்கு அபிமதையாயிருப்பாளொருத்தி,
கண்டபோது ரஸிப்பதித்தனையொழிய ஒரு படுக்கையில் ஏறப்பெறுதேயாய்த்து
இருப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, “புக்யவந்நாராயணபிமதாநுரூபஸ்வரூபரூப”

உத்தம: புருஷஸ் த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத:।

யோ லோகத்ரயமாவிஸ்ய பிபூர்த்யவ்யய ஈஸ்வர:॥

யஸ்மாத் கூரமதிதோஹமகூராத்யபி சோத்தம:।

அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம:॥(கீதை 15.16-18)

[கூரன் என்றும், அகூரன் என்றும் லோகத்தில் புருஷர்கள் இருவிதமான
வர்கள், எல்லாபூதங்களும் கூரனாகும். கூடஸ்தனான முக்தாத்மா அகூர
னெனப்படுகிறான். எவனொருவன் மூவுலகங்களிலும் நுழைந்து (அவற்றை)
தூரிப்பவனாகவும், குறைவற்றவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும் பரமாத்மா
என்று சொல்லப்படுபவனாகவும் விளங்குகிறானே, அந்த புருஷோத்தமன்
(முன் சொல்லப்பட்ட புருஷர்களைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டவன். நான்
ஞானத்தில் ஏற்றக்குறைவுகளுள்ள கூரபுருஷனை அதிக்ரமித்திருப்பதாலும்,
ஞானத்தில் ஏற்றக்குறைவுகளுற்ற முக்தபுருஷனைக்காட்டிலும் மேலானவனா
யிருப்பதாலும், ஸ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று
பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன்.] என்னும் கீதா ஸ்லோகத்தின்படி “அசேதநப்
பொருளானது ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலடையக் கூடியதாயிருக்கும்.
சேதனன் தன்னுடைய தன்மையான தூர்மபூத ஜ்ஞாநத்திலே மாறுதலடையக்
கூடியவனாயிருப்பான். ஈஸ்வரன் ஸ்வரூபத்திலோ, ஸ்வபூவத்திலோ
வேறுபாடு அடையாதவனாகையாலே, தன் செல்வமான சேதநாசேதநங்களைக்
காட்டிலும் சிறந்தவன் என்னும் காரணத்தாலே புருஷோத்தமன் என்று
ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுபவனன்றோ என்கிறார்.

(புனிபதிஸ்ஸய்யா) பலமனைவியரை உடைய ஒரு அரசனுக்கு
பட்டமஹிஷியைத் தவிர்ந்த மற்ற மனைவியர், கண்டபோது ரஸிக்கத்தக்கவர்
களாயிருப்பார்களேயொழிய அரசனுக்குரிய படுக்கையிலே ஏற உரிமையற்ற
வர்களாகவேயிருப்பார்கள். அப்படியல்லாமல் ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்ட

என்றும், 'உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப் பாவை' என்றும் "ராகுவோர்ஹதி வைதேஹீம்" என்றும் இப்படி ப்ரமாணம் உண்டாகையாலே கேவலம் அபிமதையான மாத்ரமன்றிக்கே, அநுருபையுமாயிருக்கையாலே அவனுக்கான படுக்கை இவனுக்கும் ப்ராப்தமென்கிறார். (புணரிபதி:) என்கையாலே, "அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீ ருகாரேணோச்யதே ஸத்ரா மகாரஸ்து தயோர் தூஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம்", "புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஒரு மிதுந ஸேஷத்வம் பரமபுருஷார்த்தமாகையாலே, இங்கும் வாஸுகிதக்ஷகப்ரபுருதிகளான அஷ்டமஹாநாகங்களுக்குப்

"புகுவந்நாராயணாபிமதாநுருபஸ்வருப ரூப குண விபுவைஸ்வர்ய ஸீலாத்யநவதி காதிரயாஸஸங்க்யேயகல்யாணகுணகூணம்" (ஸரணகூதி க்யத்யம்-1) "ராகுவோர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷண" (ரா.ஸு 16-5) முதலான ப்ரமாணங்களின்படியும் உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை என்னும் அருளிச்செயலின்படியும் இவன் பட்டமஹிஷியாகையாலே மற்ற மனைவியரைப்போலே இனியவளாகமட்டுமிராமல், அவனுக்குத் தகுந்த வளாக இருக்கையாலே, அவனுடைய படுக்கையான ஆதிஸேஷன் இவனுக்கும் படுக்கையாகும் என்கிறார். (புணரிபதி:) ஆதிஸேஷன் என்று ஸேஷபூதர்களில் தலைவன் என்கையாலே

அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: ।

உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸத்ரா

மகாரஸ்து தயோர் தூஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்" (ஸ்ருதி)

[ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஈஸ்வரனும் ஹரியென்றும், விஷ்ணு என்றும் சொல்லப்படுபவனுமான எம்பெருமான் அகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறான். விஷ்ணுவினால் (மார்பில்) எப்போதும் தூரிக்கப்பட்டிருப்பவளான லக்ஷ்மி உகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள். அவர்களுக்கு தூஸனான ஜீவன் மகாரவாச்யன் என்பதே ப்ரணவத்தின் லக்ஷணம்].

"புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே" (ரா.அ.31-25)

[நீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர்; அடியேன் நீர் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும், தூங்கும்போதும் உமக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்] என்கிறபடியே ஜீவாத்மாவானது பிராட்டியும், பரமாத்மாவுமாகிற இருவருக்கும் அடிமைப்பட்டிருப்பது மேலான பயனாகையாலே, இங்கும் வாஸுகி, தக்ஷகன் முதலான பெரிய மஹாநாகங்

பரிபூருடனாய், ஸேஷபூதருக்கும் தலையாயிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வான், இருக்கும் போது உன் திருப்படுக்கை என்கிறார்.

(ஆஸநம் வாஹநம் வேத்யாத்மா விஹேகேயஸ்வர:) "ஸுபர்ணேஸ்ஸி க்ருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே ஸிரோ க்யாயத்ரம் சக்ஷ: ஸ்தோம ஸாம தே தநூர் வாமதேய்வ்யம் ப்ருஹத் ரதந்தரே பக்ஷௌ யஜ்ஞாயஜ்ஞியம் புச்சம் சந்த்யாம்ஸ்யங்க்யாநி திஷ்ணியாஸ்ப்பா யஜும்ஷி நாம" என்கிறபடியே நாக்யஜாதிகளுக்கு நாயகனான அநந்தன் திருப்படுக்கையானப்போலே, இங்கும் வேத்யமயனாய் பறவைகளுக்கு ஆத்யாரனாயிருந்துள்ள பெரியதிருவடி இவளுக்கு ஆஸநவாஹனங்கள் என்கிறார். அபீமதையானால் படுக்கையில் அணைக்கப் பரப்தமாயிருக்கும்; ஏகாஸநத்திற்கொண்டு இருக்க யோக்யையயன்றிக்கே யாய்த்து இருப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, "வைகுண்டே து பரே ஸோகே ஸ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா புக்தைர் பாக்யவதைஸ் ஸஹ" என்கிறபடியே இவள் அநுகூலருபையாயிருக்கையாலே இவனுக்கான

களுக்குத் தலைவனாய், அடிமைப்பட்டவர்களுக்கும் தலைவனாய் இருக்கும் திருவநந்தாழ்வான் உனக்கு படுக்கையாகிறான்.

(ஆஸநம் வாஹநம் வேத்யாத்மா விஹேகேயஸ்வர:) "

"ஸுபர்ணேஸ்ஸி க்ருத்மாந் த்ரிவ்ருத்தே ஸிரோ க்யாயத்ரம் சக்ஷ: ஸ்தோம ஸாம தே தநூர் வாமதேய்வ்யம் ப்ருஹத் ரதந்தரே பக்ஷௌ யஜ்ஞாயஜ்ஞியம் புச்சம் சந்த்யாம்ஸ்யங்க்யாநி திஷ்ணியாஸ்ப்பா யஜும்ஷி நாம (தைத்.யஜுஸ்ஸம்ஹிதை 4-1-12)

[வேதத்தின் பல பாகங்களை கருடனுடைய பல அவயவங்களாகக் கூறுவது இந்த மந்திரம்.] என்னும் வேத்யவாக்யத்தின்படியே நாக்யங்களுக்குத் தலைவனான திருவநந்தாழ்வான் படுக்கையானதுபோலே, வேத்யஸ்வரூபனாய் பறவைகளுக்குத் தலைவனாய், ஆத்யாரனாய் இருக்கும் கருடன் இவளுக்கு ஆஸநமாகவும், வாஹநமாகவும் இருக்கிறார். அரசனுக்கு இனிய மனைவியாக மட்டுமிருந்தால் படுக்கையில் அணைக்கத் தகுதிபெற்றிருப்பாளேயொழிய வீற்றிருக்கும் எம்ஹாஸனத்தில் கூடியிருப்பதற்குத் தகுதியற்றவளாகவன்றோ இருப்பாள். அப்படியல்லாமல்

வைகுண்டே து பரே ஸோகே ஸ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:

ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா புக்தைர் பாக்யவதைஸ் ஸஹ (ஸாவம்)

[மேலான உலகமான வைகுண்டத்தில் ஜகத்பதியும், நினைக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தை உடையவருமான விஷ்ணு, புக்தர்களுடனும், பாக்யவதர்களுடனும் கூடியவராய், ஸ்ரீதேவியுடன் கூட எழுந்தருளியிருக்கிறார்] என்கிற படியே இவள் எம்பெருமானுக்கு பட்டமணிஷியாகவும் இருக்கையாலே

ஆஸநமும், வாஹனமும் இவளுக்கும் ப்ராப்தம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ஆக, இப்படிச் கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளாலே பிராட்டிக்கு நித்யவிபூதி ஸம்பூந்த்யம் சொல்லப்பட்டது. இனி மேல் ஸ்லோகத்தாலே லீலாவிபூதியோக்ய மென்ன, தத்யந்தர்வர்த்திகளாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ராதி, தேவகூணங்களு டைய ஸேஷத்வமென்ன இவை சொல்லப்படுகிறது. அதெங்ஙனையென்றால், (யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ) “மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேஸ்வரம்” என்றும், “இந்த்ரோ மாயாபி: புருருப ஈயதே” என்றும், “தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே||” என்றும் இத்யாதிக்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக் கிற புகுவந்மாயையன்றோ உனக்கு யவநிகை. ஒருதிரையின் உள்ளிருக்கும்

எம்பெருமானுடைய ஆஸநமும், வாஹநமும் இவளுக்கும் அமைந்திருக்கிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ஆக, இதுவரையில் சொன்ன ஸ்லோகந்யாயங்களாலே பிராட்டிக்கு நித்யவிபூதியில் உள்ள பெருமை சொல்லப்பட்டது. இனி, இந்த ஸ்லோகத்தின் எஞ்சிய பகுதியாலே இவளுக்கு லீலாவிபூதியோடு ஸம்பூந்த்யமும், அதனுள்ளிருக்கும் பிரமன், உருத்திரன், முதலான தேவஸமுஹங்கள் அடிமைப்பட்டிருப்பதும் சொல்லப்படுகிறது. எப்படியென்னில்; (யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ)

மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநந்து மஹேஸ்வரம் (ஸ்வேதா 4-10) [ப்ரக்ருதியை, ஆஸ்ரயமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் மாயை என்றும், அந்த மாயையைத் தூண்டுபவனை மஹேஸ்வரன் என்றும் அறியக்கடவன்.]

இந்த்ரோ மாயாபி: புருருப ஈயதே (ப்ருஹ 4-5-19)

[பரமைஸ்வர்யத்தை உடைத்தாயிருப்பதால் இந்த்ரன் எனப்படும் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியாகிற மாயையினால் பல உருவங்களுடன் ஸஞ்சரிக்கிறான்.]

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா

மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே|| (கீதை 7-14)

[தேவனுகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்னையே எவர்கள் ஸரணமடை கிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] முதலான ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் எம்பெருமானுடைய சொத்தான மூலப்ரக்ருதியன்றோ உனக்கு முகத்திரையாயிருக்கிறது. உலகத்தில் முகத்திரை யானது, அதை அணிந்து கொண்டிருப்பவர்கள் வெளியிலிருப்பவர்களைக்

பேரைப் புறம்பிலவர் காணாதபடியாய், புறப்பட்டிருக்கும் பேரை உள்ளிருக்கும்வர்கள் காணாதபடியாயிற்று இருப்பது. அங்ஙனிருக்கையன்றிக்கே (ஐக்யந்மோஹிநீ) என்று எம்பெருமானுக்குத் திரோதூயிகையாயிருக்கையன்றிக்கே ஐக்யத்துக்குத் திரோதூயிகையாயிருக்குமென்கிறார்.

(ப்ரஹ்மேஸாதிஸுரவ்ரஜஸ் ஸத்யமிதஸ் த்வத்தூஸதூஸகீக்யண:) பூலோகம் தொடங்கி ஸத்யலோகப்பரந்தமாக மேலுள்ள லோகங்களென்ன, அதல, விதல, ஸுதல, பாதாளனோத்தால, ரஸாதல, பேராக்யவதீ பரந்தமான கீழேழு லோகங்களென்ன, இவற்றில் காணப்பட்டுடையராயிருந்துள்ள தேவக்யணங்களென்ன, இவர்களுக்குக் கொத்து முதலிகளாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ராதிக்களென்ன, ஸரஸ்வதீருத்ராணீபூலோமஜா ப்ரபூருதிகளாயிருந்துள்ள தேவஸ்த்ரீகளென்ன, அப்ஸரோக்யணங்களென்ன, இவர்களெல்லாரும் ஆணடிமையும், பெண்ணடிமையுமாயிருக்கும் என்கிறார்.

‘இவையெல்லாம் யதூர்த்தம் என்றோ? ஸ்தோத்ரம் என்றோ? இது எங்ஙனே கூடும்படி?’ என்றால்: (ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே) ‘ஸ்ரீ:’ என்றன்றோ உனக்குத் திருநாமம் என்கிறார். “இத்தாலே இவளுக்கு ஸர்வஸேஷினீதவமும் தெரிவிக்கப்பட்டதோ?” என்றால்: “ஸ்ரீங் - ஸேவாயாம்” என்கிற தூதுவாலே,

காணமுடியாமல், வெளியிருப்பவர்கள் உள்ளிருப்பவர்களைக் காணமுடியாதபடியன்றோ யிருப்பது. அப்படியல்லாமல் (ஐக்யந்மோஹிநீ) என்கையாலே பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமானுக்கு வெளியிருப்பவற்றை மறைக்காமல், வெளியிலிருக்கும் உலகத்திற்கு அவர்களை மறைப்பதாயன்றோயிருக்கிறது என்கிறார்.

(ப்ரஹ்மேஸாதிஸுரவ்ரஜஸ் ஸத்யமிதஸ்த்வத்தூஸதூஸகீக்யண:) பூலோகம் தொடங்கி ஸத்யலோகம் வரையிலுள்ள மேலுலகங்கள் ஏழும், அதல, விதல, ஸுதல, பாதாள, உத்தால, ரஸாதல பேராக்யவதீ என்னும் கீழ் உலகங்கள் ஏழும், இவற்றில் காணப்படும் தேவஸமுஹங்களும், இவர்களை ஆள்பவர்களான பிரமன், உருத்திரன் முதலான தேவர்தலைவர்களும், அவர்களுடைய மனைவியரான ஸரஸ்வதீ, கௌரீ, இந்தூராணீ முதலான தேவஸ்த்ரீகளும், அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் கூட்டமும் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் ஆண், பெண் வேலைக்காரர்களாய் இருப்பர் என்கிறார்.

முற்கூறிய பெருமைகள் அனைத்தும் உண்மையானதோ? அல்லது வெறும் துதியோ? இது எப்படி முடியும் என்றால்: (ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே) ‘ஸ்ரீ:’ என்றன்றோ உனக்குத் திருநாமம் என்கிறார். “இதனால் இவள் அனைவராலும் கைங்கர்யம் செய்யப்படுமவள் என்று தேறுமோ” எனில்: “ஸ்ரீங் ஸேவாயாம்” என்கிற தூதுவாலே தன்னைத் தவிர்ந்த சேதநாசேதநங்கள்

தன்னையொழிந்த சேதநாசேதநங்களாலே ஸ்வரூபஸ்திதிப் ப்ரஸ்நத்திகளுக்காக ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள் என்று கொண்டு 'ஸ்ரீ:' என்கிறது. அதுகருப் ப்ரமானம் "சஸ்வரீம் ஸர்வபூதநாம்" என்றும், "அஸ்யேஸாநா ஜகத:" என்றும் உண்டாகையாலே. (பு.கூ.வதி) "துர்யஸ்ஸவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணம்" என்கிறபடியே எம்பெருமானோடொக்க ஹேயப்ரதிபுடமாயிருந் துள்ள கல்யாணாகுணாகதாநதவம் சொல்லப்படுகிறது. "காந்தரேய ! பு.கூ.வச்சுப்துஸ் ஸாவகாரணாகாரணோ ஸம்புர்ததேதி ததா புர்ததா புகாரோ ஸாத் தத்வயாநவீத: || நேதா க்மயீதா ஸ்ஷ்டா க்ராராதத,ஸ் ததா முநேய

அனைத்தினாலும் தங்கள் ஸ்வரூபம் (ஸத்தை, வதி,தி (வாழ்வு), ப்ரவ் நததி (செயல்) 11) ஆகியவை பெறுவதற்காக ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள் என்று தேறுமாகையாலே ஸ்ரீ: என்பது உனக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது என்கிறார். இவ்விஷயத்துக்கு

கூந்தத்,வாராம் து,ராத,ர்ஷாம் நித்யபுஷ்டாம் கரீஷினீம்|

சஸ்வரீம் ஸர்வபூதநாம் தாம்ஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம்|| (ஸ்ரீஸ லக்தம்-9)

[கிர்த்தியைத் தருபவளும், (துஷ்டாகளால) அடைய முடியாதவளும், எப்போதும் ஸம்ருத்தியை உடையவளும், எல்லா ஸம்பத்துகளையும் உடையவளும், எல்லா பூதங்களுக்கும் சஸ்வரியுமான ஸ்ரீதேவியை இங்கு அழைக்கிறேன்.] என்றும்,

'அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' (நீளாஸ லக்தம், கை ஸம் 4-4-12)

[இந்த உலகிற்கெல்லாம் ஸ்வாமிநியாகவும், விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாகவும் இருப்பவள்.] என்றும் வேதங்களில் உள்ளதன்றோ. (பு.கூ.வதி)

துல்யஸ்ஸவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணம் |

ராக,வேநர்ஹநி வைதே,ஹீம் தம சேயமஸிதேக்ஷணா" (ரா.ஸு.16-5)

[ஓரே விதமான குணங்கள், வயது, நடத்தை இவைகளை உடையவளும், ஸமானமான குலத்தையும், லக்ஷணங்களையும் உடையவளுமான வைதே,ஹி க்கு ராக,வீண தகுந்தவர். கறுத்தகண்களை உடைய இவளும் அவருக்கே தகுந்தவள்.] என்கிற ஸ்ரீராமாபண ஸ்லோகத்தின்படி எம்பெருமானைப் போலே இவள் தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாய், கல்யாண குணங்கள் அனைத்துக்கும் கொளகலமாய் இருப்பவள் என்று இந்தத் திருநாமத்தால் சொல்லப்படுகிறது மேலே வ்யாக்யானத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ள விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகங்களில் [மமத்ரேயரே ! 'பு.கூ.வான்' என்னும் ஸப்ருதம், ஸர்வகாரணங்களுக்கும் காரணபூதான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது ('ப்ரக்ருதி யை) காயத,ஸையைய அடையச் செய்பவன்', 'ஸ்வாமி' என்னும் இரண்டு

ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸஸம்ரீய:। ஜ்ஞாநவைராக் யபோம்
 சைவ ஷண்மம் புகு, இதீரணா வஸந்தி ததா பூதாநி பூதாத்மந்யக்த்வாத்மநி
 ஸ ச பூதேஷுவஸேஷேஷ வகாராததஸ ததோவயய:। ஜ்ஞாநஸகதி
 டு:ஸம்வர்ய வீர்யதேஜாமஸ்யஸேஷத:। புகுவச்சுப்துவாச்சயாநி வீநா
 ஹேனயர்குணாநி பி:। ஏவமேஷ மஹா ஸப்்தே: மைதரேய! புகுவாந்தி
 : ராப்யாஹமபூதஸ்ய வாஸாதேவஸ்ய நாநயாக:। தத்ர பூஜயாத்யாததே:கதி
 டரிபுராஷாஸமந்வித:। ஸப்்தே:நயம் நோபசாரேண த்வநயதா ஹயுபசாத:”
 என்று கொண்டு ப்ரமானமுண்டாகையாலே, ஸ்ரீய:பதினய நிரதே:ஸீகரும்
 போது “ப்ரதி:ஸது புகுவாதஸேஷபுமஸாம்” என்றும்,

அந்தத்வங்களுடன் கூடியது புகாரம்: முனிவரே! அப்படியே 'ரக்ஷிப்பவன்,
 ஸம்ஹரிப்பவன், ஸ்ருஷ்டிப்பவன்' என்பது குகாரத்தின் அந்தத்வம்.
 ஸம்பூர்ணமான ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், யஸஸ், செல்வம், ஜ்ஞானம், வைராக்யம்
 என்னும் இந்த ஆறு குணங்களுக்கும் 'புகு' என்னும் பதும் வாசகமா
 யிருக்கிறது. பூதங்களை ஸரீரமாகக்கொண்டவனும், எல்லாவற்றுக்கும்
 ஆதமாவாமிருப்பவனுமான அவனிடத்தில் பூதங்கள் வளிக்கின்றன. அவனும்
 எல்லா பூதங்களிலும் வளிக்கிறான். ஆகையால் அழிவற்றவனான புகுவான்
 வகாரத்துக்கு அந்தத்வம்கிடான். கீழானவையான முக்குணங்கள் முதலியவற்று
 டன் சோத ஜ்ஞாநம்' ஸக்தி, பூலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்' என்னும்
 எல்லா குணங்களும், 'புகுவாத்' என்னும் ஸப்்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்
 தன மைத்ரேயரே இம்மாதிரியாக புகுவான் என்னும் இந்த மஹா ஸப்்தம்
 பரப்ராஹ்மமான வாஸாதேவனுக்கே உரித்தானது. வேறெருவரையும்
 குறிக்காது. 'பூஜிக்கத்தக்க பொருளைக் குறிப்பது' என்னும் பரிபுராணையுடன்
 கூடிய இந்த ஸப்்தம் அவன் விஷயத்தில் ஓளபசாரிகமாக சொல்லப்படு
 வதில்லை. மற்ற விஷயங்களில் ஓளபசாரிகமாகச் (அமுக்யமாக) சொல்லப்
 படுகிறது.] என்று சொல்லப்பட்டதன்மேலே, திருவின்நாயகனைப் பற்றிச்
 சொல்லும்போது

இதி விவிதமஜஸ்ய யஸ்ய ரூபம் ப்ரக்ருதிபராத்மமயம் ஸநாதநஸ்ய

ப்ரதி ஸது புகுவாதஸேஷபுமஸாம் ஹ ரிபஜந்பஜரதி:காம் ஸ ஸந்தி:தி:மா
 (வி.பு.6-8-64) [பிறப்பற்றவனும், பழைமையானவனுமான எந்த விஷ்ணுவக்
 குப் பலவிதமான ப்ரக்ருதியென்ன, (அதைக்காட்டிலும் மேலான) திவ்ய
 மங்களவிக்ரஹமென்ன, ஆத்மஸ்வரூபமென்ன, இவை, இம்மாதிரியாக ஸரீரங்
 களாயிருக்கின்றனவோ, அந்த பகவான ஹரி எல்லாமனிதர்களுக்கும், பிறப்பு,
 மூப்பு முதலியவைகளைப் போக்கடிக்கும் மோக்ஷஸித்தியை அருளுவானை] என்றும்,

“ஸமாத்தவ்யோ புகுவாந் ஹரி:” என்றும், “புகுவாந் பூதைர் பூல: க்ரீடநகைரிவ” என்றும், “புகுவந் நாராயண” என்றும் இப்படி வ்யவஹரிக்கவடுப்பதாயிதே இருப்பது. அவனை நிர்தேயஸிக்கும்போது “புகுவதீம் ஸ்ரியம் தேவீம்”, “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே புகுவதி” என்னும் படியாயிருக்கும்.

(புரும: கதம் த்வாம் வயம்) ஈஸ்வரகுணஸ்தவம் பண்ணும்போது “அநந்தா வை வேதா:” என்கிற வேதங்களுமகப்பட, “யதோ வாசோ நிவாதந்தே அபராப்ய மநஸா ஸஹ” என்றுகொண்டு அளவுகோல் முறிந்து

மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ புகுவாந் ஹரி: (?)

[பேராபத்து வந்த காலத்தில் புகுவானான ஹரி நினைக்கத்தகுந்தவன்.] என்றும், அநியோஜ்யோபரமேயஸ்ச யஸ்து காமஸரீரத்ருத்

மோதுதே புகுவாந் பூதைர் பூல: க்ரீடநகைரிவா (பூ.ஸபூ 40-78) [ஏவப்படாதவனும், அறியமுடியாதவனும், இஷ்டப்பட்ட உருவங்களை தரிப்பவனுமான புகுவான், சிறுவன் விளையாட்டுக்கருவிகளுடன் விளையாடுவதுபோல் பூதங்களுடன் விளையாடி ஸந்தோஷிக்கிறான்.] என்றும், “புகுவந்நாராயண” (ஸரணாகுதி சுத்யம்-1) [புகுவானான நாராயணன்] என்றும், இப்படி பகவச்சப்தத்தையிட்டுச் சொல்லும்படியன்றோ இருப்பது. அவனைச் சொல்லும்போதும் “பகவதீம் ஸ்ரியம் தேவீம்” [பூதிக்கத்தக்கவளும், எம்பெருமானைத் தவிரந்த அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவளும், ஒளிவீகம் திருமேனியையுடையவளுமான பெரியபிராட்டியார்], “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே புகுவதி” [கல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவளே! உன் திருநாமமும் ஸ்ரீ என்பதேயாயிருக்கிறது] என்கிறபடியே ‘பகவதி’ என்றே சொல்லும்படியாயிருக்கிறாள்.

(புரும: கதம் த்வாம் வயம்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணங்களைத் துதிக்கும்போது “அநந்தா வை வேதா:” [வேதங்கள் அளவற்றவை.],

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ

ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்ந பிபேதி குதஸ்சநேதி (தை.ஆந 9-1) [எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன் கூடிய வாக்குக்கள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்வாவின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் புயப்படமாட்டான்.] என்கிறபடியே வேதங்களுங் கூட அவனை அளக்க முடியாமல் திரும்பும்படியன்றோயிருப்பது.

பேராகோபோத்யுகாதகேளீ களகித புகுவத்யவைஸ்வரூப்யாநுபூவா ஸாந: ஸ்ரீ: (ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம் 4)

மடங்கும்படியாயிற்றே இருப்பது. அவன் தன்னையுமகப்பட சுலகித புகுவத்
வைஸ்வருப்யையாயிருநதுள்ள உன்னை மந்தமதிகளுக்கு அக்ரேஸராயிருந
துள்ள நாங்கள் என சொல்லி வ்யவஹரிப்பது? என்று கொண்டு பிராட்டியினு
டைய பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் ஆளவந்தார். (1)

2. यस्यास्ते महिमानमात्मन इव त्वदल्लभोऽपि प्रभुः
नालं मातुमियत्तया निरवधिं नित्यानुकूलं स्वतः ।
तां त्वां दास इति प्रपन्न इति च स्तोष्याम्यहं निर्मयो
लोकैकेश्वरि ! लोकनायदयिते! दान्ते! दयान्ते विदन् ॥

[புகுவானுடைய விஸ்வருபாநுபுவத்தையும், தன்னுடைய பேராக்யாரம்புமா
கிற விஹையாட்டாலே கையளவாக ஆக்குபவளான அந்த ஸ்ரீதேவி.] என்கிறபடியே
எம்பெருமானுடைய விஸ்வருபாநுபுவமும் "இவள் கைக்குள் அடங்கியது"
என்று சொல்லும்படியிருக்கும் உன்னுடைய பெருமையை அறிவிலிகளின்
முன்னணியில் இருக்கும் நாங்கள் என் சொல்லிக் கூறுவோம் என்று
சொல்லிக்கொண்டு, இந்த ஸ்லோகத்தாலே பிராட்டியினுடைய மேன்மையை
அருளிச்செய்கிறார் ஆளவந்தார். (1)

2. யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்வல்லபேநாபி ப்ரபு:
நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதீம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத: ।
தாம் த்வாம் த்யாஸ இதி ப்ரபந்ந இதி ச ஸ்தோஷ்யாம்யஹம் நிர்ப்ப்யோ
லோகைகேஸ்வரி ! லோகநாதத்யுயிதே! த்யாந்தே ! த்யாந்தே வித்யந் ॥

பதவுரை:- லோகைகேஸ்வரி - லோகத்திற்கு ஒரே ஈஸ்வரியாயிருப்பவளே,
லோகநாதத்யுயிதே - லோகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு
ப்ரியமஹிஷியாயிருப்பவளே! த்யாந்தே - கருணாகல்பவல்லியே! யஸ்யா தே -
எந்த உன்னுடைய, நிரவதீம் - அளவற்றதும், ஸ்வத: நித்யாநுகூலம் -
இயற்கையாகவே (புகுவானுக்கு) எப்போதும் அநுகூலமாயிருப்பதுமான,
மஹிமாநம் - பெருமையை, ப்ரபு: த்வத்வல்லப: அபி - ஈஸ்வரான
உன்னுடைய வல்லபனும், ஆத்மந: இவ தன்னுடைய பெருமையைப்
பேரல், இயத்தயா - இவ்வளவென்று, மாதும் ந அலம் - அளவிட்டறிய
மாட்டானே, தாம் த்வாம் - அப்படிப்பட்ட உன்னை, த்யாஸ: இதி - 'தாஸன்'
என்றும், ப்ரபந்ந: இதி ச - 'ஸரணமடைந்தவன்' என்றும், தே த்யாம் வித்யந்
அஹம் - உன்னுடைய கருணையை அறியும் நான், நிர்ப்ப்ய: - ப்யமற்றவனாய்,
ஸ்தோஷ்யாமி - துதிக்கிறேன்.

வ்யா.— (யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்வல்லபேபூநபி பரபூர்
நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதீம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) “யஸ்யாயுதாயுதாம்
ஸாம்ஸே வஸ்க்ந்திரியம் ஸ்திதா” என்றும், “ஸ்வஸ்க்திலேஸோத்த்ருத
பூதஸர்க்கு:” என்றும், “மநஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய:”
என்றும், “பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபூரிகீ ஜ்ஞாந
புலகரியாச” என்றும், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்” என்றும், “திவ்யோ

வ்யா.— (யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்வல்லபேபூநபி பரபூர்
நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதீம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:)

யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே வஸ்க்ந்திரியம் ஸ்திதா

பரப்ரஹ்மஸ்வரூபஸ்ய ப்ரணமாமஸ்தமவ்யயம்॥ (வி.பு.1-9-53)

[பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியான எவனுடைய பல்லாயிரத்தில் ஒரு பாகுத்தில் உலக
மாகிற ஸக்தி நிலைநிற்கிறதோ, குறைவற்றவனான அவனை வணங்குகிறோம்.]

ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ

ஸ்வஸ்க்திலேஸோத்த்ருதபூதஸர்க்கு:॥

இச்சாக்ருஹீதாமிமதோருதேஹஸ்

ஸம்ஸாதிதாஸோஷஜகத்திதேநஸௌ॥ (வி.பு.6-5-84)

[இந்த பாகுவான் ஸகலகல்யாணகுணங்களையும் இயற்கையாகவே உடையவன்;
தன்னுடைய ஸக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதியினாலேயே தூரிக்கப்பட்ட பூதங்களை
உடையவன்; இச்சையினாலேயே எடுக்கப்பட்டவையும், இஷ்டமானவை
யுமான பல தேஹங்களை உடையவன்; இவன் எல்லா ஜகத்துக்கும்
நம்மையைச் செய்பவன்.]

மநஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய:॥

தஸ்யாரிபக்ஷக்பணே கியாநுத்யமவிஸ்தர:॥ (வி.பு.5-22-15)

[எவனொருவன் மனத்தினாலேயே உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும், ஸம்ஹாரத்தை
யும் செய்கிறானோ; அவனுக்கு எதிரிகளை நிரஸிப்பதில் என்ன பெருமையற்சி
வேண்டும்?]

பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபூரிகீ ஜ்ஞாநபுலக்ரியாச
(ஸ்வே 6) [இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான
ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், புலமும், (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய)
காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.]

ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:॥ நேமேத்யாவா ப்ருதிவீ
... ஸ ஏகாகீ ந ரமேதா (மஹோபநிஷத்) [நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்;

தேவ ஏகோ நாராயண:” எனறும் இப்படி ப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வத்தை உடையவனாய், உனக்கு வல்லபுன ஸர்வேஸ்வரனுமகப்பட, யச்சுபுத்தாலே அவாங்மநஸகோசரமாயிருக்கிற உன்னுடைய அளவிறந்திருக்கிற பெருமையை இவ்வளவென்று நிரூபிக்குமள வில், “தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்” என்கிறபடியே தன் வைபு வ நிரூபணம் பண்ணத் தான் மாட்டாதாப்போலே உன்னுடைய வைபு வ நிரூபணம் பண்ணுமபோது அஸமாததனாயிருக்கும். ‘ஆனால் ஜகததுக்கு ஸேஷித்வித்வம் உண்டோ? என்றால், (நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) “அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ” என்கையாலே ஜகததைப்பற்ற இவளுக்கு ஸேஷிணீத்வமும், அவனைப்பற்ற ஸேஷத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே ஸேஷித்வித்வமில்லை. ‘ஆனால் இவனைப்பற்ற இவள் ஸேஷபூதையாகில், இவளுடைய வைபு வநிரூபணம் பண்ணவொண்ணாதே’ என்னவொண்ணது. அதெங்ஙனையென்னில்; “அபூர்வநாநாரஸபூவநிர்ப்பூரப்ரபுத்த்யா முக்து விதக்துலீலயா”

பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாசமும், பூமியுமில்லை ...அவன் ஒருவனாயிருந்து ஆநந்தத்தை அடையவில்லை.]

ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:। (ஸுப்ராலோபநிஷத்-7)[ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும், தேவாஷமற்றவனும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வசிக்கப்பவனும், தேவனுமான நாராயணன் ஒருவனே.] என்னும் ப்ரமாணங்களாலே விளக்கப்பட்ட மேன்மையை உடையவனாய், உனக்கு இனிய கணவனான ஸர்வேஸ்வரனுங் கூட, வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் எட்டாமலிருக்கும் உன்னுடைய அளவற்ற பெருமையை அளக்கப் புகுந்தால், ‘தனக்கும் தன்தன்மை அறிவரியான்’ (திருவாய் 8-4-6) என்கிறபடியே, தன்னுடைய பெருமையைத் தான் காணமுடியாதது போலே, உன்னுடைய பெருமையைக் காண்பதற்கும் இயலாதவனாயிருப்பான். அப்படியானால் உலகத்திற்கு இருவர் தலைவர்களோ எனில்; (நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) “அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி உலகிற்கு இவள் தலைவியாயிருந்தபோதிலும், அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட மனைவி என்கையாலே இரண்டு தலைவர்கள் இல்லை. அப்படி எம்பெருமானுக்கு பிராட்டி அடிமைப்பட்டவளானால் இவளுடைய பெருமையை அவன் அளவிடக்கூடியவன் என்று ஆகுமே எனில், ஆகாது. எப்படியெனில்; “அபூர்வநாநாரஸபூவநிர்ப்பூரப்ரபுத்த்யா முக்து விதக்துலீலயா” (ஸ்தோ.ரத் 44)

என்று அதிவிதூக்தமாயிருந்துள்ள க்ரீடா வைபவத்தாலே "பித்தா பனிமலர் மேல் பாவைக்கு" என்கிறபடியே ப்ரேமபரவஸானாயிருக்கையாலே ஸாவஜ்ஞானாயிருந்தானேயாகிலும் நிருபிகக மாட்டாதேயாயத்து இருப்பது.

(தாம் த்வாம்) கீழ் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வத்தை நிருபகதர்மமாக உடையையாயிருக்கிற உன்னை என்றபடி. (தூஸஇதி) 'அடியேன்' என்று கொண்டு ஆஸரயிககிறேன் என்கிறார். "ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" என்றும், "அஸ்யேஸாநா ஜகத:" என்றும் சொல்லுகையாலே, நமக்கு ஜகத்தைப் பற்ற வேஷணீத்வம் ஸாதாரணமன்றோ? உமக்கு அவர்களிற்காட்டில் விஸேஷமென? என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தார். 'அவர்களிற்காட்டில் நெடுவாசியுண்டே; ஸ்வரூபாநுரூபமான வேஷத்வபூர்வகமாக ப்ரபந்தனா னேன்' என்கிறார். -(ப்ரபந்த இதி ச) என்று கொண்டு. (ஸ்தோஷ்யாம் யஹம் நிர்ப்புய:) அதினாலே நிர்ப்புயனய்க்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேன்

[(க்ஷணந்தோஹம்) புதிதாயிருக்கும் பலவகை ரஸங்களாலும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருப்பதும், அழகியதாகவும், ஸாமர்த்யத்துடன் கூடியதாகவுமிருக்கும் வினையாட்டாலே]] என்கிறபடியே அழகியதாகவும், பெருமையுடன் கூடியதாகவும் இருக்கும் வினையாட்டாலே "பித்தர் மனிமலர்மேல் பாவைக்கு" (திருநெடு-18) என்கிறபடியே காதலுக்கு வஸப்பட்டிருப்பவனாகையாலே எல்லாமறிந்தவனாயிருந்தபோதிலும், இவளுடைய பெருமையை அறியமுடியாதவனாகவேயிருப்பான்.

(தாம் த்வாம்) கீழே சொல்லப்பட்ட மேன்மையைத் தனித்தன்மையாகக் கொண்ட உன்னை என்று பொருள். (தூஸ இதி) உனக்கு அடிமையென்னும் ஆகாரத்தாலே பற்றுகிறேன் என்கிறார் மூன்றாமடியாலே.

"ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்" (ஸ்ரீஸூக்தம்-9) [எல்லா பூதங்களுக்கும்ஈஸ்வரியும்.] என்றும், "அஸ்யேஸாநா ஜகத:" (நீளா ஸூக்தம்) [இந்த உலகிற்கெல்லாம் ஸ்வாமிநியாக இருப்பவன்.] என்றும் சொல்லுகையாலே 'நாம் உலகத்திற்குத் தலைவியாயிருப்பது அனைவருக்கும் பொதுவன்றோ; உமக்கு என்ன சிறப்புள்ளது' என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தார். அதற்கு 'மற்றவர்களைக் காட்டிலும் எனக்கு மிகவும் சிறப்புண்டு. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி உமக்கு அடிமையாயிருந்து கொண்டு ஸரணாகதனாகவுமிருக்கிறேன்' என்கிறார். "தூஸ இதி ப்ரபந்த இதி ச" என்னும் பகுதியாலே. (ஸ்தோஷ்யாம் யஹம் நிர்ப்புய:) இப்படி அடிமையாகவும், ப்ரபந்தனாகவுமிருக்கையாலே ப,யமற்றவனாய் உன்னைத் துதிக்கிறேன் என்கிறார். துதியாவது - இல்லாத பெருமையை ஏறிட்டுச் சொல்லுவதாயிருக்குமே, அப்படியோ எனில்,

என்கிறார். ஸ்தோத்ரமாகிறது இல்லாததொன்றைச் சொல்லுகையாயிருக்கும். இங்குத்தைக்கு அங்ஙனல்ல. "பூதார்த்தவ்யாஹ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந:" என்கிறபடியே உள்ள குணங்களைத்தான யதாவத் ப்ரபாதிக்கப் போகாதேயாய்தது இருப்பது. இவையும் எத்தாலேயென்றால்: (லோகைகேஸ்வரி) ஜகத்தைப்பற்ற இவள் ஸேஷினியாகையாலே. இவளுக்கு ஜகத்தைப் பற்ற ஸ்வாமிநீத்வம் எத்தாலே வந்ததென்றால்: (லோகநாதத்யுயிதே) லோகநாத்யுயிருக்கிற நாராயணனுக்கு திய்வமஹிஷியாகையாலே.

"இங்ஙனொத்த மேன்மையை உடையோமான நம்மை உம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ?" எனப்பிராட்டி திருவுள்ளமாக, "அது ஒக்கும்; உம்முடைய மேன்மையை நிரூபித்தோமாகிலன்றோ நாங்கள் பூங்குரதீகளாவது. உம்முடைய நீர்மையை நிரூபிக்கும் போது மந்த்மதிகளாயிருந்துள்ள அஸ்மதாதீகளுக்கும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையிலே யோக்யதையுண்டாம்" என்கிறார். (த்யாந்தே) கருணைஜ்ஜ்வலஸம்வர்த்தீதையாயிருக்கிற கற்பகக் கொடியே! (த்யாம் தே வித்யந்) த்யையயாவது, - "ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா

அப்படியல்ல.

இதி ப்ரஸாத்யாமாஸுஸ்தே ஸுராஸ்தமதோக்ஷஜம்।

பூதார்த்தவ்யாஹ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந:॥ (ரகுவம்ஸம் 10-33) [அந்த தேவர்கள் இந்த்ரியங்களால் அறியமுடியாதவனான அந்த எம்பெருமானை இம்மாதிரி உகப்பித்தார்கள். பரம்பத்யத்தில் வாழ்பவனான அவன் விஷயத்தில் அது உண்மையான விஷயத்தைச் சொல்லுமதேயன்றோ; (இல்லாத விஷயத்தை ஏறிட்டுச் சொல்லும்) ஸ்தோத்ரமல்லவே.] என்கிறபடியே பெருமானுக்குப் போலே பிராட்டிக்கும் உள்ள குணங்களை உள்ளபடி சொல்ல முடியாமலாயிற்று இருப்பது. எத்தாலேயெனில் (லோகைகேஸ்வரி) உலகிற்கு இவள் தலைவியாகையாலே. இவளுக்கு, உலகிற்குத் தலைவியாயிருக்கும் தன்மை எப்படி வந்ததெனில் (லோகநாதத்யுயிதே) உலகிற்கெல்லாம் தலைவனாயிருக்கும் நாராயணனுக்கு இவள் அப்ரக்ருதமான பட்டமஹிஷியாகையாலே.

"இப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடைய நம்மை உம்மால் அளவிட முடியுமோ?" என்று பிராட்டி திருவுள்ளத்தில் எண்ண, "உண்மை. உம்முடைய மேன்மையை பார்த்தோமாகிலன்றோ, நாங்கள் உம்மைத் துதிக்கமுடியாமலிருப்பது. உம்முடைய நீர்மையைப் பார்க்கும்போது புல்லறிவாளர்களான எங்களுக்கும் துதிக்கையில் தகுதியுண்டன்றோ" என்கிறார். (த்யாந்தே) வினி. கருணையினாலே மிகவும் வளர்ந்திருக்கும் கற்பகக்கொடியே. (த்யாம் தே வித்யந்)

பரது:க்காஸஹிஷ்ணுதா" என்றிறே த்யாலக்ஷணமிருக்கும்படி. அங்ஙனொத திருநதுள்ள உன்னுடைய த்யையைய அறியாநின்றுகொண்டேன் என்றபடி. "அங்ஙனொத்த க்ருபை நம் பக்கலுண்டோ?" என்று திருவுள்ளமாக, "பாபாநாம் வா நாபராத்யதி||" என்று கொண்டு, எம்பெருமான் தேவகாயார்த்தமாக யாதொரு தீவ்யமங்குளவிகுரஹத்தைக் கொண்டான் தத்யநுகூலமாக தேவரீரும் வடிவைக்கொள்ளக் கடவதாயிருக்கையாலே, அவன் ராகுவனாய்க்கொண்டு அவதரித்தபோது, தேவரீரும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளான ஸீதையாய்க்கொண்டு அவதரித்து, ராவணனைப் புத்ரமிதரகளத்ராதி,களோடு தரைப்படுத்துகைக் காகவும், ஸ்ரீவிபீஷ்ணுழ்வாளை ஸ்தூபிககைக்காகவும் அஸோகவநிகையிலே இருந்து, காட்டை வெட்டி நாடாக்கிணப்போலையும், களைப்பறித்துப் பயிராக்குமா போலையும், அஸந்திராஸ்பூர்வகமாக ஸத்பாலநம் பண்ணுகைக்காக ராவணனைக் கொன்றருளினவந்தரமாக, தர்ஜநபுர்தஸநாதி,களைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகளைக் கொல்லுகையிலே உத்யுக்தனாயிருந்துள்ள திருவடியைக் குறித்து உன் பரமக்ருபையை ப்ரகடகரித்தபடியை புத்தி,பண்ணிகொண்டு நிரப்புவனாய்

த்யையயாவது- "ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷா பரது:க்காஸஹிஷ்ணுதா" (தன் பயனை எதிர்பாராமல் பிறர்துன்பங்கண்டு பொறுக்காமலிருக்கை) என்பதன்றோ த்யைக்கு லக்ஷணம். அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய த்யையைய அறிந்து கொண்டேன் நான் என்றபடி. அப்படிப்பட்ட கருணை நம்மிடமுண்டோ என்று பிராட்டி திருவுள்ளமாக,

பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வத்யார்ஹாணம் ப்லவங்கும|

கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி|| (ரா.யு)

[வானர! பாபிகளாயினும், புண்யமுள்ளவராயினும், கொல்லத்தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும் குணவானாயிருப்பனால் (அவன் விஷயத்தில்) கருணை காட்டப்பட வேண்டும். அபராதும் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.] என்கிற வார்த்தையிலிருந்தே இது விளங்கும். எம்பெருமான் தேவர்களுடைய கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த வடிவை எடுத்துக்கொண்டாலும், அதற்குத்தக்கபடி, ஒரு திருமேனியை எடுத்துக் கொள்ளும் நீர், அவன் ராகுவனாய் அவதரித்தபோது, தேவரீர் ஜநகராஜ குமாரியான ஸீதையாக அவதரித்து ராவணனை உறவினரோடு வீழ்த்துவதற்காகவும், விபீஷ்ணுழ்வாளை நிலைநிறுத்தவும், அஸோகவநத்திலே பத்து மாதம் சிறையிருந்து, ராமபிரான் காட்டை வெட்டி நாடாக்கியது போலவும், களையைப் பறித்து பயிரை விளைத்தது போலவும், தீய அரக்கரைக் கொன்று, விபீஷணன் போன்ற நல்லோரைக் காப்பதற்காக ராவணனை அழித்தபுன்பு, அஸோகவநத்திலிருந்த போது உம்மைப் படாதபாடு படுத்திய அரக்கிகளைக் கொல்லமுற்பட்ட அநுமனைக்

ஸ்தோத்ரம் பண்ணினேனென்கிறார் ஆளவந்தார். (2)

ईषत्त्वत्करुणानिरीक्षणसुधासन्धुक्षणाद्रक्ष्यते
नष्ट प्राक्तदलाभतस्त्रिभुवन सम्प्रत्यनन्तोदयम् ।
श्रेयो नह्यरविन्दलोचनमनः कान्ताप्रसादादृते
ससुत्यक्षरवैष्णवाध्वसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित् ॥ १३.

வ்யா.- (சஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுதா ஸந்துக்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே நஷ்டம் ப்ராக் தத்யூலாபதஸ் த்ரிபுவநம்) “ப்ருதிவ்யப்ஸு” ப்ரலீயதே. ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே தேஜோ வாயெள லீயதே. வாயுராகாஸே லீயதே. ஆகாஸமவ்யக்தே லீயதே. அவயக்தமக்ஷரே லீயதே. அக்ஷரம் தமஸி லீயதே. தம: பரே தேவ ஏகீ புவதி” என்றும்

சூறித்து நல்வார்த்தை சொல்லி, அவனைத் தடுத்த உம்முடைய பரமகருணையை வெளியிட்டபடியை எண்ணி பயமற்றுத் துதிக்கிறேன் என்கிறார் ஆளவந்தார். (2)

3.சஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷண ஸுதாஸந்துக்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே
நஷ்டம் ப்ராக் தத்யூலாபதஸ் த்ரிபுவநம் ஸம்ப்ரத்யநத்தோத்யம்।
ஸ்ரயோ ந ஹ்யரவிந்த, லோசதமந: காந்தாப்ரஸாத், த்ருதே
ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்புராவ்யதே கர்ஹிசித்॥

பதவுரை:- தத் அலாபத: - அந்தக் கடாக்ஷம் இல்லாமையாலே, ப்ராக் நஷ்டம் - முன் நஸித்துக்கிடந்ததான, த்ரிபுவநம் - மூவுலகும், ஸம்ப்ரதி - இப்போது, சஷத் - சிறிதுபோது, த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுதாஸந்துக்ஷணாத் - உன்னுடைய கருணாகடாக்ஷமாகிற அம்ருதவர்ஷத்தினால், அநந்தோத்யம் - அளவற்ற பெருமையை உடைத்தாகும்படி, ரக்ஷ்யதே - காப்பாற்றப்படுகிறது; ந்ருணாம் - மனிதர்களுக்கு, ஸம்ஸ்ருதி அக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு - ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், பரமபதம் இவைகளில், ஸ்ரேய: மேன்மையானது, அரவிந்த, லோசத மந: காந்தாப்ரஸாத், த்ருதே தாமரைக்கண்ணின் மனத்துக்கினியவளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல், ந ஹி ஸம்புராவ்யதே - ஏற்படாதனடே.

வ்யா.- (சஷத் த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுதா ஸந்துக்ஷணாத் ரக்ஷ்யதே நஷ்டம் ப்ராக் தத்யூலாபதஸ் த்ரிபுவநம்) (ஸுபுராலோபநிஷத்) “ப்ருதிவ்யப்ஸு” ப்ரலீயதே. ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே தேஜோ வாயெள லீயதே. வாயுராகாஸே லீயதே. ஆகாஸமவ்யக்தே லீயதே. அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே. அக்ஷரம் தமஸி லீயதே. தம: பரே தேவ ஏகீ புவதி”

“ந ப்ரஹ்மா நேஸாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ” என்றும், “ஆநீத்யவாதம் ஸ்வத்யா ததேகம் தஸமாத்யாந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ||” என்றும், “தத்யேத்யம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத்” என்றும், “ஆஸீதித்யம் தமோபூதம் அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:” என்றும் “ஒன்றும் தேவுமலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” என்றும் ஸ்ருதியோடு ஸ்ம்ருதியோடு ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரளயத்திலே, “நாராயணாத ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே”

[பூமி ஜலத்தில் ஓடுங்குகிறது; ஜலம் அக்ஷியில் லயிக்கிறது; அக்ஷி வாயுவில் லயிக்கிறது; வாயு ஆகாசத்தில் ஓடுங்குகிறது; ஆகாசம் அவ்யக்தத்தில் ஓடுங்குகிறது; அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது; அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது; தமஸ் பரதெய்வத்திடம் ஒன்றுகிறது] என்றும், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஸாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ (மஹோபநிஷத்) [நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான், பிரமணுமில்லை ஸிவணுமில்லை; இந்த ஆகாசமும், பூமியுமில்லை.] “ஆநீத்யவாதம் ஸ்வத்யா ததேகம் தஸமாத்யாந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ|| (ஸ்ருதி) [பஞ்சபூதங்களற்றதான அந்நப் பரவஸ்து ஒன்றே ஸ்வத்யா ஸப்த்யுத்தினால் சொல்லப்படும் பிராட்டியுடன் இருந்தது. அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது மற்ற எதுவுமில்லை.] “தத்யேத்யம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத் தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியதா (ப்ருஹத்யாரண்யகம் 3-4-7) [இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் நாமரூபங்களற்ற தான ப்ரக்ருதியை ஸாரமாக உடைய ப்ரஹ்மமாயிருந்தது. அது நாமரூபங்களை உடையதாயிற்று.] “ஆஸீதித்யம் தமோபூதமப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:” (மநு 1-5) [இவ்வுலகம் தமஸ்ஸில் ஓடுங்கினதாகவும், ப்ரத்யக்ஷமல்லாததாகவும், அநுமானத்தாலும் அறியமுடியாததாகவும், ஸப்த்யுரூபமான தர்க்கத்தாலும் அறியமுடியாததாகவும், வேறு எதனாலும் அறியமுடியாததாகவும், எப்பறத்திலும் தூங்குவதைப்போல் சேஷ்டையற்றதாயும் இருந்தது.] என்றும், “ஒன்றும் தேவும் உலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” (திருவாய் 4-10-1) என்றும் ஸ்ருதிகளோடு மநுஸ்ம்ருதியோடு ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வேற்றுமையில்லாமல் சொல்லப்படும் ப்ரளயகாலத்திலே “நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே” (நாராயணோபநிஷத்) [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டாகினான், நாராயணனிடமிருந்து ருத்ரன் உண்டாகினான்.] என்றும், “ஸ ஏகாதீ ந ரமேத” (?) [அவன் ஒருவனாயிருந்து

என்றும், “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்றும், “பூஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்றும் “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஸத்” என்றும், “தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத” என்றும், “ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்யதீர: நாமாநி க்ருத்வா஽பிவத்யந் யத்யாஸ்தே” என்றும், ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத்யதி” என்றும், “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள தாஸு வீர்யமவாஸ்குஜத் தத்யண்டம புவத்யதைமம் ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரபம் தஸ்மிந் ஜஜ்ஞேஸ்வயம் ப்ரஹ்மா

ஆநந்தத்தை அடையவில்லை.] என்றும், “ததேவாநுப்ராவிஸத் பூஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்யேஜோஸ்குஜத்” (சுந்.6-2-3) [அந்தப் பரப்ரஹ்மம் (நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.] என்றும், “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஸத் தத்யுப்ராவிஸ்ய ஸச்ச த்யச்சா஽புவத் ... ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமபுவத் (தை.ஆந 6) [அதை ஸ்ருஷ்டித்தவுடன் (அந்தப் ப்ரஹ்மம்) அதை வ்யாபித்தது. அதை வ்யாபித்தவுடன் விகாரமற்றதான சேதநமாகவும், விகாரமுள்ளதான அசேதநமாகவுமாயிற்று. (விகாரமின்மையினால்) ஸத்யம் எனப்படும் சேதநமாகவும், (விகாரமடைதலால்) அஸத்யமெனப்படும் அசேதநமாகவும் (ஆகிய ப்ரஹ்மம்) விகாரமற்றதாகவே இருந்தது.] என்றும், “தத்யேத்யம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸித் தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத (புருஹ.3-4-7) [இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் நாமரூபங்களற்ற தான ப்ரக்ருதியை ஸரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மமாயிருந்தது. அது நாமரூபங்களை உடையதாயிற்று.] என்றும், “வேத்யாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரோ ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: நாமாநி க்ருத்வா஽பிவத்யந் யத்யாஸ்தே (புருஷஸுத்தம்-16) [ஸர்வஜ்ஞரான எந்தப் பரமபுருஷன் எல்லா ஸரீரங்களையும் உண்டுபண்ணி, பெயர்களைக் கொடுத்து, அவைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ, ஸுரீயன் போன்ற வர்ணத்தை உடையவரும், ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பாலிருப்பவரும், (எல்லாவிதத்திலும்) பெரியவருமான இந்தப்புருஷனை, (வேத்யபுருஷனாகிய) நான் அறிகிறேன்.] என்றும், “ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத்யதி (தை.நா.8) [மின்னலைப்போன்ற உருவையுடைய புருஷனிடமிருந்து எல்லா நிமிஷங்களும் உண்டாயின.] என்றும், “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள தாஸு வீர்யமவாஸ்குஜத் தத்யண்டம புவத்யதைமம் ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரபம் தஸ்மிந் ஜஜ்ஞேஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ: ததஸ் ஸ்வயம் பூர பக்யவாநவ்யக்தே வ்யஞ்ஜயந்தித்யம் மஹாபூதாதி வ்ருத்தௌஜா:

ஸர்வலோகபிதாமஹ:॥ ததஸ் ஸ்வயம்பூர் புக்யவாநவ்யக்தே வ்யஞ்ஜயந்நித்யமா
மஹாபூதாதி வ்ருத்தௌஜா: ப்ராதுராஸித் தமோநுத்ய:॥" என்றும், "நான்முகன்
தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்" "நான்முகனை நாராயணன்
படைத்தான் நான்முகனும் தானமுகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்"
என்றும் இப்படி ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மா முதலான ஸ்ருஷ்டியை ஸுஸுவரன்
உகக்கும்போது "யத்ய்பூருபுக்யா: ப்ரமாணம் ஸ்திரசரரசநாதாரதம்யே முராரே:
வேத்யாந்தாஸ் தத்த்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யதபாத்யசிஹநைஸ் தரநதி" என்றும்,
"உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகீ-நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம்"
என்றும் இவள் கடாக்ஷமடியாகவாய்த்து உண்டாவது.

ப்ராதுராஸித் தமோநுத்ய:॥" (மநு 1-6,8-9) [பிறகு, தன்னிச்சையாலே
ஸாரீரபரிக்குரஹம் செய்த புக்யவான், அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியில் (ஸ்தூலரூப
மான) மஹாபூதங்கள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, தடையற்ற
புலத்தையுடையவனாகவும், ப்ரக்ருதியைத் தூண்டுபவனாகவும் தோன்றினான்.
(அந்த புக்யவான்) ஆதியில் தண்ணீரை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அதில் தன் ஸக்தி
ரூபமான வீர்யத்தை விதைத்தான். அந்த வீர்யத்திலிருந்து ஸ்வர்ணமயமானதும்
ஸூர்யனைப்போன்ற ஒளியையுடையதுமான அண்டும் உண்டாயிற்று;
ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதாமஹனான பிரமன் அதில் தானாக உண்டானான்.]
என்றும், "நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்"
(திருவாய்.4-10-1) 'நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும்
தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்' (நான் திருவ.1) என்றும்
இவ்வண்ணமாக விளக்கப்பட்ட பிரமன் முதலானருடைய படைப்பை
ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளம்பற்றும்போது ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்ட
"யத்ய்பூருபுக்யா: ப்ரமாணம் ஸ்திரசரரசநாதாரதம்யே முராரே: வேத்யாந்தாஸ்
தத்த்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யதபாத்யசிஹநைஸ் தரநதி॥ (ஸ்ரீகுண.2) என்றும்,
[முராரியின் ஸ்தூலர-ஜங்குமாத்மகமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் உயர்வு
தாழ்வுகளுக்கு எவனுடைய புருவநெரிப்பு காரணமாயிருக்கிறதோ, முராரியின்
திருமார்பில் எவனுடைய திருவடியடையாளங்களைக் கண்டு வேத்யாந்தங்கள்
பரதத்த்வ விசாரணையை முடிக்கின்றனவோ] என்றும், "உல்லாஸபல்லவித
பாலிதஸப்தலோகீ-நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம்" [உல்லாஸமாகத்
தனிர்விடுவதும், ரகசிக்கப்படும் ஏழுலகங்களுடைய நிர்வாஹத்தினாலே
மொட்டுவிடுவதுமான அர்த்த கடாக்ஷலீலையை உடையவனுமான,
ஸ்ரீரங்கராஜனின் துவ்யமஹிஷியை.] என்றும் இவள் கடாக்ஷம் காரணமாகவே
படைப்புத் தொழில் நடக்கிறது.

இன்னமும், "பிராட்டிக்கு ஐக்யுத்காரணத்வத்திலே அந்வயமுண்டோ?", என்று நடாதாரமமாள் பிள்ளானைப் ப்ரஸ்நம் பண்ண, "ஆவதென? இவ்வர்த்தத்தில் ஸந்தேஹமுண்டோ? 'ஆவாப்யாயம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்சோத்பாத்யுயிதவ்யா: ||' என்றன்றோ இருப்பது. இவள் ஸஹத்யம் சாரினியன்றோ" என்று அருளிச்செய்தார் பிள்ளான்.

ஆக, இப்படி ஸ்ருதிஸ்மருதிகளென்ன, ஆழ்வார்பாசுரமென்ன, இவற்றை அடியொற்றினவர்பாசுரமென்ன இவற்றாலே ஈஸ்வரன் "ததைக்ஷத ப்ரஹுஸ்யாயம் ப்ரஜாயேயேதி" என்று ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவதாகப் பார்த்தருளின போது, (ஈஷத்தவதகருணாநிரீக்ஷணஸுத்யாஸந்த்யுக்ஷணத், ரக்ஷயதே) அவன் பார்வைக்கு அநுகூலமாய், கருணாஜலபரிபூர்ணமாயிருந்துள்ள உன்னுடைய கடாக்கிலிக்ஷபங்களாலேயன்றோ ஐக்யுத்து ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. (நஷ்டம் ப்ராக் தத்யுலாபுத:) அம்ருதஜலவர்ஷங்களாயிருக்கிற அந்தக் கடாக்கமின்றியே இருக்கை யாலேயன்றோ "அஸந்நேவ ஸ புவதி" என்கிறபடியே நாமரூபவிபூகாந்ஹ மாயக் கொண்டு இருந்தது.

மேலும், "பிராட்டிக்கு ஐக்யுத்காரணத்வத்திலே எம்பெருமானோடு தொடர்புண்டோ?" என்று நடாதாரமமாள் பிள்ளானைக் கேள்வி கேட்க, "இதில் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமென்ன? 'ஆவாப்யாயம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்சோத்பாத்யுயிதவ்யா: ||' (2) [நம்மிருவராலும் காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்; ப்ரஜைகளும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்.] என்று மாதாபிதாக்கள் இருவரும் சேர்ந்து பிள்ளைகளைப் படைப்பதாகவன்றோ த்யம்ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவள் எம்பெருமானுடைய காரியங்களில் துணையிருக்கும் பத்னியன்றோ" என்று அருளிச்செய்தார் பிள்ளான்.

ஆகவிப்படி ஸ்ருதி ஸ்மருதிகளென்ன, ஆழ்வார்கள் பாசுரமென்ன, இவற்றைப் பின்பற்றிய ஆசார்யர்களுடைய ஸ்லோகங்களென்ன ஆகியவற்றாலே ஸர்வேஸ்வரன் "ததைக்ஷத" என்று முன்எடுத்த ப்ரமாணத்தின்படியே படைக்கத் தொடங்கிய போது (ஈஷத் த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுத்யாஸந்த்யுக்ஷணத், ரக்ஷயதே) என்று சொல்லப்பட்டபடியே அவனுடைய கடாக்கத்துக்கு அநுகூலமாய், கருணைநீர் நிரம்பியிருக்கும் உன்னுடைய கடாக்கப்பார்வை களாலேயன்றோ உலகம் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. (நஷ்டம் ப்ராக் தத்யுலாபுத:) அம்ருதஜலப் பொழிவாயிருக்கிற அந்தக் கடாக்கம் இல்லாமலிருக்கையாலன்றோ "அஸந்நேவ ஸ புவதி" அஸத், ப்ரஹ்மேதி வேத்யு சேத், அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத்யு, ஸந்தமேநம் ததோ விது, || (தை. ஆந. 6) ['ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) இல்லையாகில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். 'ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அதனால் இவனை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.] என்கிறபடியே உலகம் நாமரூபப் பிரிவு இல்லாததாய் இருந்தது.

(ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யயம்) கடுங்கோடையிலே நொந்த பயிர் மேகமேறி வாஷிததால் தேறுமாபோலே, நீர் பாததருளுகையாலே இப்போது அநந்தோத்யயமாய்தது. 'ஆவதென்?' என்றால்; மஹிமஹிதரஜலநிதிருபமான ஜகத்தென்ன, ததந்தர்வாததிகளான தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரருபமான சதுர்விததேஹப்ரவேஸம் பண்ணியிருக்கிற ஆத்மகோடிகளென்ன, இவற்றை உடைத்தாயிற்று.

(ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்தலோசநமந:காந்தாப்ரஸாதாத்ருதே) "தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷினீ" என்று கொண்டு ஈஸ்வரனுடைய உதபுல்லமான தாமரைப்பூப்போலே இருந்துள்ள திருக்கண்மலரில் அழகு. "மதஸ்ய: கமலலோசந:" என்றும், "மஹாவராஹ: ஸ்புடபத்யமலோசந:"

(ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யயம்) கடுங்கோடையிலே காய்ந்து போன பயிர், கார்மேகம் வானத்தில் ஏறிப் பொழிந்தால் தளிர்ப்பது போலே, நீர் கடாக்ஷித்தருளுகையால் இப்போது அளவற்ற பெருமையுடையதாயிற்று. இதற்குக் கருத்தென்ன எனில், பூமி, மலைகள், கடல் முதலானவை அடங்கிய உலகமென்ன, அதனுள்ளிருக்கும் தேவர், திர்யக் (ஊர்வன, பறப்பன) மநுஷ்யர், தாவரம் என்னும் நாலுவிதமான தேஹங்களில் நுழைந்திருக்கும் ஜீவாத்ம ஸமூஹமென்ன ஆகியவற்றை உடையதாயிற்று என்றபடி.

(அரவிந்தலோசந மந:காந்தாப்ரஸாதாத்ருதே) ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யஸ்மஸ்குர் ஹிரண்யகேஸ: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவ மக்ஷினீ [ஸூர்யனுக்கு நடுவில் தங்கம் போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இந்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன் ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மீசையையும், கேசங்களையும், எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன். அவனுக்கு ஸூர்யனாக் மலரும் தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்.] என்று சொல்லப்படும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய மலர்ந்த தாமரைப்பூ போலே இருக்கும் திருக்கண்களின் அழகு.

"மதஸ்ய: கமலலோசந:" [தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய மதஸ்யமூர்த்தி.] ததஸ்ஸமுத்க்ஷிப்ய தூராம் ஸ்வத்யம்ஷ்ட்ரயா மஹாவராஹ: ஸ்புடபத்யமலோசந: ரஸாதலாதுத்பலபத்ரஸந்நிபு. ஸமுத்திதோ நீல இவாசலோ மஹாநா [மலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை உடையவரும், நீலோத்பலமலரின் இதழ்போன்ற நிறத்தையுடையவருமான மஹாவராஹஸ்வரூபியான புகுவான் தன்னுடைய துந்தத்தால் பூதேவியை ரஸாதலத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு பெரிய நீலமலைபோல் கிளம்பினார்.]

என்றும், “ராமோ ராஜீவலோசந:” என்றும், “க்ருஷ்ண: கமலலோசந:” என்றும் இப்படி மத்ஸ்யமநுஷ்யாதி, விக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணினாலும் கண்ணை மறைக்கப்போகாதேயிறேயிருப்பது. ஸர்வாங்குங்களும் மறையும்படியாகக் கவசமிட்டாலும் கண்ணைக் கவசமிடுவானிலனிறே. ஆக, தாமரைக்கண்ணன் என்கையாலே இவனுக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமதவம் சொல்லப்பட்டது.

(அரவிந்த்யலோசநமந:காந்தா) இங்ஙனெனத்த வைபவத்தை உடையனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பைப் பண்ணுமவளாயிருக்கும். “பூர்வைய” என்னுதே “காந்தை” என்பானென்? என்றால்: “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ!” என்றும், “பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” எனறும், “அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிமஸ்தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்” என்றும் ப்ரமாணமுண்டாகை

ஊநஷோட்யாவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:।

ந யுத்த்யோக்யதாமஸ்ய பஸ்யாமி ஸஹ ராக்ஷஸை:॥ (ரா.புா.20-2)

[தாமரை போன்ற கண்ணையுடையனான என்னுடைய ராமன் பதினாறுக்கும் குறைந்த வயதையுடையவன் (தவரதனான) நான் இவனிடம் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய யோக்யதையைக் காணவில்லை.] “க்ருஷ்ண: கமலலோசந:” [தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன்.] என்று இவ்வண்ணமாக மீள், மனிதன் முதலான எந்தத் திருமேனியை எடுத்துக் கொண்டாலும் கண்ணை மறைக்க முடியாதபடியன்றோ இருப்பது. எல்லா அவயவங்களும் மறையும்படியாக ஒருவன் கவசமிட்டுக் கொண்டாலும் கண்ணைக் கவசமிட்டு மறைக்க முடியாதன்றோ. ஆக, ‘அரவிந்த்யலோசந’ என்று தாமரைக்கண்ணன் என்கையாலே இவன் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவன் என்று சொல்லப்பட்டது.

(அரவிந்த்யலோசந மந: காந்தா) இப்படிப்பட்ட பெருமையுடையவனாயிருக்கும் ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை உகக்கச்செய்பவளாயிருப்பாள் இவள். “பூர்வைய” (மகோவி) என்று கூறாமல் “காந்தை” (இனியவள்) என்று சொல்லுவானென் எனில் ‘உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ’ (திருவாய் 10-10-6) என்றும், “பித்தர் பனிமலர் மேல் பாவைக்கு” (திருநெடு 18) என்றும்,

அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்।

தேநேயம் ஸ ச தூர்மாத்மா முஹ உர்த்தமபி ஜீவதி॥ (ரா.ஸ 7.15-52)

[இந்த ஸீதாதேவியினுடைய மனம் அந்த ராமபிரானிடமும், அவருடைய மனம் இந்த தேவியிடமும் லயித்திருக்கிறது. அதனாலேயே இவளும்,

யாலே காந்தாஸப்துப்ரயோக்யம் பண்ணுகிறார். (ப்ரஸாத்யாத்ருதே) இங்ஙனொத்திருந்துள்ள இவளுடைய ப்ரஸாத்யாதையொழிய.

(ஸம்ஸ்குத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணம் ஸம்பூவ்யதே கர்ஹிசித) ஸம்ஸ்குதியாவது ஐஸ்வாயம்; அக்ஷரமாவது கைவல்யமோக்ஷம்; வைஷ்ணவாத்வாவாகிறது - "ந ச புநராவாதததே ந ச புநராவாதததே" என்றும் "தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்றும் "பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டார்" என்றும், இப்படி ஸ்ருதியோடு, ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதிபாதிக்கிற பரமபதம். ஆக, இவ்வழிகளில் அரவிந்த்ரலோசநமந: காந்தையுடைய ப்ரஸாத்யாதையொழிய மறுஷ்யரில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவருக்கும் ஸ்ரேயஸ் வாராது என்கிறார் ஆளவந்தார்.

தர்மாத்மாவான அவரும் சிறிது காலமாவது ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.] என்றும் ப்ரமாணங்கள் இனிய மனைவியாகக் கூறுகையாலே காந்தா என்று சொல்லப்படுகிறது. (ப்ரஸாத்யாத்ருதே) இப்படிப்பட்ட இவளுடைய அருளில்லாமல் போனால்.

(ஸம்ஸ்குத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணம் ஸம்பூவ்யதே கர்ஹிசித) ஸம்ஸ்குதியாவது - ஸம்ஸார மண்டலத்தில் கிடைக்கும் ப்ராக்ருதமான செல்வங்கள். அக்ஷரமாவது - நித்யவிபூதியில் ஒருமூலையில் கிடைக்கும் ஆத்மாநுபூவமாகிய கைவல்யமோக்ஷம். வைஷ்ணவாத்வாவாவது - "ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநராவர்த்ததே" (சுாந்.8-15-1) [(இந்த முக்தாத்மா) மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை; மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை.] தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம் ஸத்யாபஸ்யந்தி ஸூரய:। திவ்வசக்ஷுராததம்। தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த்ரதே விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம்॥ (ருக்வேதம் 1-2-7) [விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள். அப்பரமபதம், எல்லாவற்றையும் ப்ரகாஸிப்பிப்பவனும், ஆகாயத்திலிருப்பவனும் உலகிற்கெல்லாம் கண்ணாறிருப்பவனுமான ஸூர்யன் போல் ப்ரகாஸமுள்ளது. விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரமபதமிருக்கிறதோ, அதில் மேதூவிகளும், துதிப்பதையே ஸ்வபூவமாக உடையவர்களும், ஜாக்ருகர்களாயிருப்பவர்களான நித்யஸூரிகள் ப்ரகாஸிக்கின்றனர்.] என்றும் "பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டார்" (பெரிய திரு 4-5-2) என்றும் ஸ்ருதியோடு, ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வேற்றுமையில்லாமல் சொல்லுகிற பரமபதம். ஆக இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களில் தாமரைக்கண்ணனின் இனிய மனைவியுடைய அருளில்லாமல் போனால் ஸம்ஸாரிகளில் எவர்க்கும் சிறப்பு நேராது என்கிறார் ஆளவந்தார். (3)

शान्तानन्दमहाविभूति परम यदब्रह्म रूप हरेः
मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यदुतम् ।
यान्यन्यानि यथासुख विहरतो रूपाणि सर्वाणि ता-
न्याहुः स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ॥४॥

வ்யா.- (ஸாந்தாநந்தம்ஹாவிபூதி பரமம் யத ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:)
ஸாந்தியாவதென்னென்றால் "அஸநாயாஸபிபாஸே ச ஸோகமோஹௌ
ஜராம்ருதி: ஷட்ரூர்மிபிர் விஸுத்தா||" என்று கொண்டு ஸ்ருதியில்
சொல்லப்பட்டபடி ஷட்ரூர்மிரஹிதமாயிருக்குமென்றபடி.

ஸாந்தாநந்தம்ஹாவிபூதி பரமம் யத ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:
மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோஸி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யபூதம்।
யாந்யந்யாநி யத்யாஸுக்ம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி தாந்-
யாஹு: ஸ்வைரநுரூபரூபவிபுவைர் க்யாடோபக்யூடாநி தே||

பதவுரை.- ஸாந்த-ஷட்ரூர்மிகளற்றதாய், ஆநந்த-ஆநந்தம்யமாய்,
பரமம் -தனக்கு மேலானதற்றதாய், ப்ரஹ்ம - பெரிதாயிருப்பதாலும்,
(பிறரைப்) பெரிதாகச் செய்வதாலும் ப்ரஹ்மஸப்யுத்தாலே சொல்லப்
படுவதாயிருக்கும், ஹரே: யத்ரூபம்-ஹரியினுடையயாதொருஸ்வரூபமுண்டோ,
தத: அபி - அதைக்காட்டிலும், தத்ப்ரியதரம் - அந்த புகுவானுக்கு மிகவும்
ப்ரியமாயிருப்பதும், மூர்த்தம் - கண்ணுல்காணக்கூடியதும், ப்ரஹ்ம-ப்ரஹ்ம
ஸப்யுத்தால் சொல்லப்படுவதும், அத்யத்யபூதம் - மிகவும் அத்யபூதமானது
மான, ரூபம் யத - யாதொரு ரூபம் உண்டோ, யத்யாஸுக்ம் விஹரத: -
இஷ்டப்படி விளையாடும் எம்பெருமானுக்கு, அந்யாநி ரூபாணி யாநி - மற்றும்
யாவை சில ரூபங்களுண்டோ, தாநி ஸர்வாணி - அந்த ரூபங்களெல்லாம், தே -
உனக்கு, ஸ்வை: அநுரூபரூபவிபுவை: - அஸாதாரணங்களாய், தகுந்தவை
யாயிருக்கும் திவ்யரூபங்களால், க்யாடோபக்யூடாநி ஆஹு: - நன்றாக
ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவையென்று (ப்ரமாணங்கள்) சொல்லுகின்றன.

வ்யா.- (ஸாந்தாநந்தம் ஹாவிபூதி பரமம் யத ப்ரஹ்ம ரூபம்
ஹரே:) ஸாந்தி என்பது என்னவெனில்: "அஸநாயாஸபிபாஸே ச
ஸோகமோஹௌ ஜராம்ருதி: ஷட்ரூர்மிபிர் விஸுத்தா||" (பசி,தாகம்,
ஸோகம், மோஹம், கிழத்தனம், மரணம் என்னும் ஆறு ஊர்மிகளற்றது.) என்று
வேதவாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டபடி ஆறு ஊர்மிகள் அற்றதாயிருக்கும்
எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் என்று பொருள்.

இன்னமும், “அபகஷயவிநாஸாப்யாயம் பரிணாமர்த்திஜந்மபி: || வர்ஜித: ஸக்யதே வக்தும் யஸ்ஸத்யாநஸ்தீதி கேவலம் ||” என்று கொண்டு பராஸர ப்ரஹ்மர்ஷி யாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டபடி ஷட்பூவவிகாரரஹிதம் என்கிறதாகவுமாம். (ஆநந்த:) “ஜ்ஞாநாநந்தம்யம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மந:” என்கிறபடியே ஆநந்தரூபமாயிருக்கும். ‘ஆநந்தரூபமாயிருக்கையாவதென்?’ என்றால்: தன்னைத் தான் அநுபூவிக்கும்போது ஸுகூவஹமாயிருக்கை. (மஹாவிபூதி) “அங்குலஸ்யாஷ்டபூகேநாபி ந ஸோநஸ்தி முநிஸத்தமா ந ஸந்தி ப்ராணிநோ யத்ர கர்மபுந்த்நிபுந்த்நா: ||” என்று கொண்டு மஹர்ஷியாலே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகையாலே, யாதோரிடத்தில் ஜீவஸமுஹமுண்டு, அங்கே பரமாத்மஸந்திதி உண்டாயிருக்கும். அதெங்ஙனையென்னில்: ‘யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதி: வி ஸரீரம்’ என்றுகொண்டு ப்ரமாணமுண்டாகையாலே. ஸரீரத்தை யொழிந்தன்றிறே ஸரீரியிருப்பது. ஆக, “மஹாவிபூதி” என்று திய்யாத்ம

மேலும் “அபகஷயவிநாஸாப்யாயம் பரிணாமர்த்திஜந்மபி: ||

வர்ஜித: ஸக்யதே வக்தும் யஸ்ஸத்யாநஸ்தீதி கேவலம் || (வி.பு.1-2-11)

[குறைவுபடுதல், நாசமடைதல், மாறுபாடடைதல், வளருதல், பிறத்தல், இவைகளற்றவனாகவும், எப்போதும் ‘இருக்கிறான்’ என்றே சொல்லப்படு பவனுமாயிருப்பவன் பகவான்.] என்று பராஸர மஹர்ஷியாலே சொல்லப் பட்ட ஆறுவகைப்பட்ட பூவவிகாரங்கள் அற்றது என்பதாகவும் கொள்ள லாம். (ஆநந்த:) “ஜ்ஞாநாநந்தம்யம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மந: (?) [எந்தப் பரமாத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்தம்யமாயிருக்கிறதோ...] என்கிறபடியே ஆநந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது. மேலும் ஆநந்தத்தையே ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது என்றால் என்னவெனில்; எம்பெருமானாகிறதன்னைத்தான் அநுபூவிக்கும்போது இன்பமளிப்பதாயிருக்கை. (மஹாவிபூதி)

அங்குலஸ்யாஷ்டபூகேநாபி ந ஸோநஸ்தி முநிஸத்தமா

ந ஸந்தி ப்ராணிநோ யத்ர கர்மபுந்த்நிபுந்த்நா: || (வி.பு.3-7-4)

[முனிஸ்ரேஷ்ட ரே! கர்மபுந்த்நத்தைக் காரணமாகக் கொண்ட பிராணிகள் இல்லாததான அங்குலத்தில் எட்டில் ஒரு பூகும் கிடையாது.] என்று பராஸர மஹர்ஷி சொல்லுகையாலே ஜீவர்கள் இருக்கும் எல்லாவிடத்திலும் பரமாத்மாவும் வ்யாபித்திருப்பான். அதெப்படியெனில்:

“யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதி: வி ஸரீரம்” (ப்ருஹ.5-7) [எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ, எவனுக்கு பூமி ஸரீரமோ] என்னும் ப்ரமாணத்திலிருந்து இது தேறுகிறது. ஸரீரம் இல்லாமல் அந்த ஸரீரத்தை வ்யாபிக்கும் ஆத்மா

ஸ்வரூபத்தினுடைய விபூத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(பரமம்) "பரோ மாஸஸ்யேதி பரம:" என்கிறபடியே இதுதன்னுடைய நிருபமத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. 'இதுக்கு பரமானமென?' என்றால்: "ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகுச்ச த்யுர்யதே" "ந ஸந்த்யுருஸே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்" "ஓத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாயா" என்றுமுண்டாகையாலே. யச்சபூதத்தாலே "வசஸாமாத்மஸம்வேத்யம்" என்கிறபடியே இதுதன்னுடைய அவாங்மநஸகோசரத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. (புரஹ்ம) "புருஹத்த்வாத் புரும்ஹணத்வாச்ச புரஹ்ம இதயபிதீயதே" என்று சொல்லுகிறபடியே, கீழ்ச்சொன்ன மஹாலிபூதி ரூபத்தாலே ஆர்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட திவ்யாதமஸ்வரூபவிபூத்வம்

இருக்கமாட்டானன்றோ. ஆக, மஹாலிபூதி என்று எம்பெருமானுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளது என்பது சொல்லப்பட்டது.

(பரமம்) 'பரோ மாஸஸ்யேதி பரம:' [எவனைக் காட்டிலும் மேலானதில்லையோ அவன் பரமன்.] என்கிற வ்யுத்தத்தியின்படியே பரமாத்ம ஸ்வரூபம் ஒப்பற்றது என்று இப்பதத்தால் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ப்ரமாணம் என்னவெனில் "ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகுச்ச த்யுர்யதே" (ஸ்வே6) [அந்தப் புருஷனுக்கு ஸமமாகவும், மேலானவனாகவும் ஒருவரும் காணப்படவில்லை.] "ந ஸந்த்யுருஸே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்" (தை.நா.1-10) [இவனுடைய ரூபம் கண்ணால் காணும்படி இராது; ஒருவனும் இவனைக் கண்ணால் பார்க்கிறதில்லை.] என்னும் வேத்யவாக்யங்கள் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகும். ஆழ்வாருடைய தமிழ்வேதத்திலும் "ஓத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா" (திருவாய் 2-3-2) என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அடுத்தபடியுள்ள 'யத்' என்னும் சொல்லாலே

ப்ரத்யஸ்தமிதபேத்யம் யத் ஸத்தாமாத்ரமகோசரம்

வசஸாமாத்மஸம்வேத்யம் தஜ்ஜ்ஞாநம் புரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் (வி.பு.6-7-53) [(ஜாதி முதலிய) பேத்யமற்றதும், விகாரமற்றதும், வாக்குகளுக்கு எட்டாததும், ஸ்வயம்ப்ரகாஸமும், ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான அது புரஹ்ம மென்று சொல்லப்படுகிறது.] என்கிறபடியே இந்த புரஹ்மஸ்வரூபமானது வாக்குக்கும், மனத்துக்கும் அளவிட்டறிய முடியாதது என்று சொல்லப்படுகிறது. (புரஹ்ம) "புருஹத்த்வாத் புரும்ஹணத்வாச்ச புரஹ்ம இதயபிதீயதே" (வி.பு.3-3-22) [பெரிதாயிருப்பதாலும், (பிறரைப்) பெரிதாகச்செய்வதாலும் புரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.] என்று சொல்லுகிறபடியே கீழே சொல்லப்பட்ட மஹாலிபூதி என்னும் சொல்லாலே தாத்பர்யார்த்தமாக

ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே ஸாப்தமாச ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஆக, இப்படிப் பூர்வபாதத்தாலே ஷடூர்மிரஹிதமாய், தனக்கு ஸுகாவஹமாய், நிருபமமாய், அவாஹமநஸகேசரமாய், ப்ருஹத்தவ ப்ருமஹணத்வகுணயோகியாய் யிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

இனி, உத்தரவாக்யத்தாலே திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறது. (மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யபூதம்) கீழ் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அமூர்த்தமான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டில் புகுவானுக்கு அத்யந்தம் ப்ரீதிப்ரகர்ஷணநகமாய், மூர்த்தமாய், ப்ரஹ்மஸப்தவாசயமாய், அதயாஸ்சர்யமாயிருக்கிறது யாதொரு திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் அது ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. "விக்ரஹோ..." எனறும், "அருபி ஹி ஜநார்த்தந:"" என்றும், "ந தே ரூபம் ந சாகார:" என்றும் இப்படி ஈஸ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை

உணர்த்தப்பட்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தின் விபூத்வம் 'ப்ரஹ்ம' என்னும் இச்சொல்லாலே நேரடியாகவே சொல்லப்படுகிறது. ஆக, இவ்வண்ணமாக ஸ்லோகத்தின் மேல் அடியாலே ஆறு ஊர்மிகளுமற்றதாய், தனக்குத்தானே இன்பமளிப்பதாய், ஒப்பற்றதாய், வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாததாய், தான் பெரியதாயிருக்கை, முக்த ஜீவர்களை பெரிதாக்குகை என்னும் குணங்களை உடையதாயிருக்கை என்னும் பெருமைகளையுடைய ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் விளக்கப்பட்டது.

இனி, ஸ்லோகத்தின் இரண்டாம் அடியாலே பரமபதத்திலுள்ள திவ்யமங்குளத்திருமேனி விளக்கப்படுகிறது. (மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யபூதம்) முதலடியிலே சொல்லப்பட்ட உருவமற்றதான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பெரிய இன்பத்தையளிப்பதாய், உருவமுடையதாய், 'ப்ரஹ்ம' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படுவதாய், மிகவும் அத்யபூதமாயிருக்கும் திவ்ய மங்குளத் திருமேனியானது விளக்கப்படுகிறது.

"அருபி ஹி ஜநார்த்தந:"" (?) [ஜநார்த்தநன் ரூபமற்றவனன்றோ.] என்றும்,

ந தே ரூபம் ந சாகாரோ நாயுதநி ந சாஸ்பத்யம்

ததோ஽பி புருஷாகாரோ புக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாஸஸோ (ஜிதந்தே 5)

[(உன்னுடைய) திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது உனக்காக இராது; (ஸ்வதந்த்ரமான அது ஆஸ்ரிதர்களுக்காகப் பரதந்த்ரமாகவும் ஆகும் என்று தாத்பர்யம்). திவ்யமங்குளவிக்ரஹமும் உனக்காயிராது; திவ்யாயுதங்களும் உனக்காயிருக்க வில்லை; இருப்பிடமான வைகுண்டம் முதலியவைகளும் உனக்காயிருக்க வில்லை; (இவையெல்லாம் உன் அடியார்களுக்காயிருக்கும் என்று பொருள்.) பக்தர்களுடைய உடைமையான நீ, இப்படி ஆஸ்ரித பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப ரூப

யென்று கொண்டு ப்ரமாணங்கள் உண்டாயிருக்க, தீவ்யம் ஸ்வரூபம் என்றும், தீவ்யமங்குளவிகுரஹமென்றும் எங்ஙனே? என்று இப்படிச் சொல்லுவார் வேதாந்தநிஷ்டருடைய கேட்குஷ்டியில் புஹிஷ்கருதரான பேரிதே. "ஆவதென? சோத்யம் பண்ணினால் பரிஹரிக்குமிததனையொழியப் பரிவாதி யாநின்றீர், இப்படி ப்ரமாணமுண்டோ?" என்றால்— உண்டு. அதெங்ஙனையென்றால்: "ய ஏஷோநந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருஸ்யதே" "ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி" "ஆதித்ய வர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத்"

குண விபூதிகளை உடையனாயிருந்தபோதிலும், புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸர்வாதிகளையிருக்கும் தன்மையுடன் விளங்குகிறது.] என்றும் பரம்பொருளுக்குத் திருமேனி இல்லை என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லும்போது, தீவ்யஸ்வரூபம் என்றும், தீவ்யமங்குளத் திருமேனி என்றும் இரண்டு முள்ளதாகச் சொல்லுவது எப்படி என்று திருமேனியை மறுப்பவர்கள், வேதாந்தங்களில் ஊன்றியிருப்பவர்களுடைய கேட்குஷ்டியில் சேரமாட்டா தவர்களன்றோ. கேள்வி கேட்டால் அதற்கு பதில் சொல்வதை விட்டு, கேள்வி கேட்டவர்களை நிந்திக்கிறார்; நீர் சொல்லும் அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ எனில்; உண்டு. ப்ரமாணம் யாதெனில்?

"ய ஏஷோநந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோத்ருஸ்யதே ஹிரண்யஸ்மஸ்ருர் ஹிரண்யகேஸ ஆப்ரணக்யாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண: தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷினி" (சூந்தோக்யம் 1-6.7)

[ஸூர்யனுக்கு நடுவில் தங்கம்போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இந்தப் பரம்புருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன் ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மீசையையும், கேஸங்களையும், எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன். அவனுக்கு ஸூர்யனாக மலரும் தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள்.]

"ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி" (தை.நா.8)
[மின்னலைப்போன்ற உருவையுடைய புருஷனிடமிருந்து எல்லா நிமிஷங்களும் உண்டாயின.]

வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ புவதி நாந்ய: பந்தா வித்யுதேயநாயா [(வேதபுருஷனாகிய) நான் (ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில்) பெரியவனும், ஸூர்யன்போல் ப்ரகாஸிப்பவனும், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான இந்த புருஷனை அறிகிறேன். அவனை இம்மாதிரி அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான். மோகசுத்திற்கு (அவனைத்தவிர) வேறு வழி கிடையாது.]

“த்யேயஸ்ஸதூ ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயணஸ்ஸரஸிஜாஸந ஸந்திவிஷ்ட:। கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்ருதஸங்குசக்ர:॥ “கிரீடகௌஸ்துபதூரம் மித்ராஹுமப்யப்ரதம்” “நீண்ட பொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்று கொண்டு இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே உன்னுடைய அபிமதம் ஸித்தியாது.

(யாந்யந்யாநி யதாஸுக்யம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி) “அஜாயமானோ பூஹுதூ விஜாயதே” என்றும், “பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்” என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே ஜநிஜராதிதுரீத தூரனாயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஸௌலப்யம் என்கிற குணத்தை ஒப்பமிடுகைக்காக, “பூஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” என்றும், “ஏஷ

த்யேயஸ்ஸதூ ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ

நாராயணஸ்ஸரஸிஜாஸநஸந்திவிஷ்ட:।

கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட

ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்ருதஸங்குசக்ர:॥ (நாரஸிம்ஹபுராணம்) [ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், கமலாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, மகரகுண்டலம், கிரீடம், ஹாரம், இவைகளை உடையவனும், ஸுவர்ணமயமான ஸரீரத்தை உடையவனும், ஸங்குசக்ரங்களை தூரித்தவனுமான நாராயணன் எப்போதும் த்யானிக்கத்தக்கவன்.]

கிரீடகௌஸ்துபதூரம் மித்ராஹுமப்யப்ரதம்।

[கிரீடத்தையும், கௌஸ்துபத்தையும் தூரிப்பவனும், (தன்னை) அண்டினவர்களுக்கு அப்யமளிப்பவனுமான (எம்பெருமானை).] என்னும் ப்ரமாணங்களும், ‘நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்’ (திருவாய் 5-5-7) என்னும் ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயலும் என்று இப்படிப் பல ப்ரமாணங்கள் உண்டாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ரூபமில்லை என்று நீ சொல்லுவது தேருது.

(யாந்யந்யாநி யதாஸுக்யம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி)

அஜாயமானோ பூஹுதூ விஜாயதே தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்।(புருஷஸூக்தம்) [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும், பலபடியாகப் பிறக்கிறான் (பரமபுருஷன்). அவனுடைய அவதாரத்தை தீரர்களே (அறிவில் மிக்கோரே) நன்கு அறிகிறார்கள்.] என்றும், ‘பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்’ (திருவாய் 2-9-5) என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்கள் இருக்கையாலே பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு முதலான தாழ்வுகளற்ற ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஸௌலப்யம் (எளிமை) என்னும் குணத்தை வெளியிடுகைக்காக

நாராயண: ஸ்ரீமாந் சுஹீரார்ணவநிகேதந:। நாக்யபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்யதோ மதுராம் புரீம்॥" என்றும், "ஸ ஹி தேவருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதூர்த்திபி:। அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:॥ "ஸம்புவாமி யுகே யுகே" என்றும் "இச்சாக்யருஹிதோ஽பிமதோருதேஹஸ் ஸம்ஸாதிதாஸேஷஜக்யுத்திதோஸௌ" என்றும், "விஷ்ணுத்வமுப

ததைக்ஷத பூஹ" ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸருஜத। (சூந்.6-2-3) [(அந்தப் பரப்ரஹ்மம் '(நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.) என்றும்,

ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சுஹீரார்ணவநிகேதந:।

நாக்யபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்யதோ மதுராம் புரீம்॥ (ஹரிவம்ஸம் 113-62) [பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனான இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே பைந்நாகப்பரையை விட்டு மதுராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.] என்றும்,

ஸ ஹி தேவருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதூர்த்திபி:।

அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:॥(ரா.அ.1-7) [கொழுத்தவனான ராவணனுடைய வதூத்தை விரும்பும் தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனும், பழமையானவனுமான விஷ்ணு மநுஷ்ய லோகத்தில் பிறந்தான்; (அப்படி அவதாரம் செய்த) அந்த ராமபிரானே (தன் பராவஸ்தையைக் காட்டிலும் குணத்தில் சிறந்தவனானான்.) என்றும்,

பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்।

தூர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்புவாமி யுகே யுகே॥ (கீதை 4-8)

[ஸாதூக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதுகதூர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுகந்தோறும் நான் பிறக்கிறேன்.] என்றும்,

ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகோஸௌ

ஸ்வஸக்திலேபோத்ய்ருதபூதஸர்க்க:।

இச்சாக்யருஹிதாபிமதோருதேஹஸ்

ஸம்ஸாதிதாஸேஷஜக்யுத்திதோஸௌ॥ (வி.பு.6-5-84)

[இந்த புகுவான்ஸகலகல்யாணகுணங்களையும் இயற்கையாகவே உடையவன்; தன்னுடைய ஸக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதியினாலேயே தூரிக்கப்பட்ட பூதங்களை உடையவன்; இச்சையினாலேயே எடுக்கப்பட்டவையும், இஷ்டமானவை யுமான பல தேஹங்களை உடையவன்; இவன் எல்லா ஜகத்துக்கும் நன்மையைச் செய்பவன்.] என்றும்,

ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்யமிவாந்। (ரா.உத்.85-18;

ஜக்யமிவாந்" என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே, அதிதிக்கு த்யுவாத்யஸ புத்ரனாய்க்கொண்டு அவதரித்த அவதாரத்தோடும், "தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்" என்கிற ராமாவதாரத்தோடும், "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்" என்கிறபடியே தேவதாகார்யார்த்தமாக அவதரித்தரு ளின் ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களோடும் வாசியற.

(தாந்யாஹு: ஸ்வைரநுருபருபவிபுவைர் க்யூடேபக்யூடாநி தே) "ராக்யவத்வேடபுவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி| அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ||" என்கிறபடியே அவ்வோ அவதாரவிக்கூரஹங் களுக்கு அநுருபமான உன்னுடைய அவ்வோ அவதாரங்களிலுண்டான த்ய்வயமங்க்யுளவிக்கூரஹத்தாலே, "உபேதம் ஸீதயா பூயஸ் சித்ரயா ஸஸிநம் யதா" "பூர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகை

104-9) [எல்லா ஜீவராஸிகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக, விஷ்ணுவாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தான்.] என்றும் இப்படி பல ப்ரமாணங்கள் உண்டாகையாலே கர்யபரின் மனையியான அதிதிக்கு பனிரெண்டாவது பிள்ளையாக அவதரித்த வாமனாவதாரத்தோடும், "தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்" (திருவாய் 10-1-8) என்ற ராமாவதாரத்தோடும், "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" (திருவாய் 9-1-10) என்கிறபடியே தேவர்களின் கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக பலராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களோடும் வேற்றுமையில்லாமல் எல்லா அவதார ரூபங்களையும்.

(தாந்யாஹு: ஸ்வைரநுருபருபவிபுவைர் க்யூடேபக்யூடாநி தே)

ராக்யவத்வேடபுவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி|

அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ|| (வி.பு.1-9-144)

[இந்தப் பிராட்டி, (பக்யுவான்) ராமனாய் அவதரித்தபோது ஸீதையானாள்; க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபோது ருக்மிணியானாள்; விஷ்ணுவினுடைய மற்ற அவதாரங்களிலும் இவள் (அவனைவிட்டு) அகலாதவளாயிருக்கிறாள்.] என்கிறபடியே அந்தந்த அவதாரத் திருமேனிகளுக்குப் பொருந்தியதான உன்னுடைய ஸீதை, ருக்மிணி முதலான அவதாரங்களில் நீ எடுத்துக்கொண்ட த்ய்வயமங்க்யுள திருமேனியாலே,

ஸ்திதயா பார்ஸ்வதஸ்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா

உபேதம் ஸீதயா பூயஸ் சித்ரயா ஸஸிநம் யதா|| (ரா.அ.16-10)

[சித்ராநக்ஷத்ரத்துடன் கூடிய சந்திரனைப்போல், சாமரத்தைக் கையில் கொண்டு அருகிலிருப்பவளான ஸீதையுடன் கூடியவளுள் ராமனை.] என்றும்,

யாலே க்ஷாட்யமாக ஆலிங்க்யநம் பண்ணும்படியிறே இருப்பது. ஆக, இந்நாலு ஸ்லோகத்தால் லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டமான வஸ்துவே உபேயமாகக்கடவது என்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஆளவந்தார்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணம்.

**பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்
பரமகருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
சது:ஸ்லோகி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.**

தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகூவஹம்।

புபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பூர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜோ (ரா.ஆ.30-40)
[சத்ருக்களை அழித்தவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகூத்தை அளித்தவனுமான கணவனைப் பார்த்து வைதேஹி உள்ளாளுள்; ஸந்தோஷமுமடைந்தாள். பூர்த்தாவான பூராமனை ஆலிங்க்யனம் செய்துகொண்டாள்.] என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்கள் உண்டாகையாலே எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு முற்கூறிய திருமேனியையும் பிராட்டி ஆரத்தமுவியிருப்பாளன்றோ. ஆக, இந்த நான்கு ஸ்லோகங்களால் லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனே அடையத்தக்க உபேயமாவான் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணம்.

**பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.
ஸுதர்ஸனரின் சது:ஸ்லோகி விவரணம் முற்றிற்று.**